

10 JAARGANG N° 26 — 12 SEPT. 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

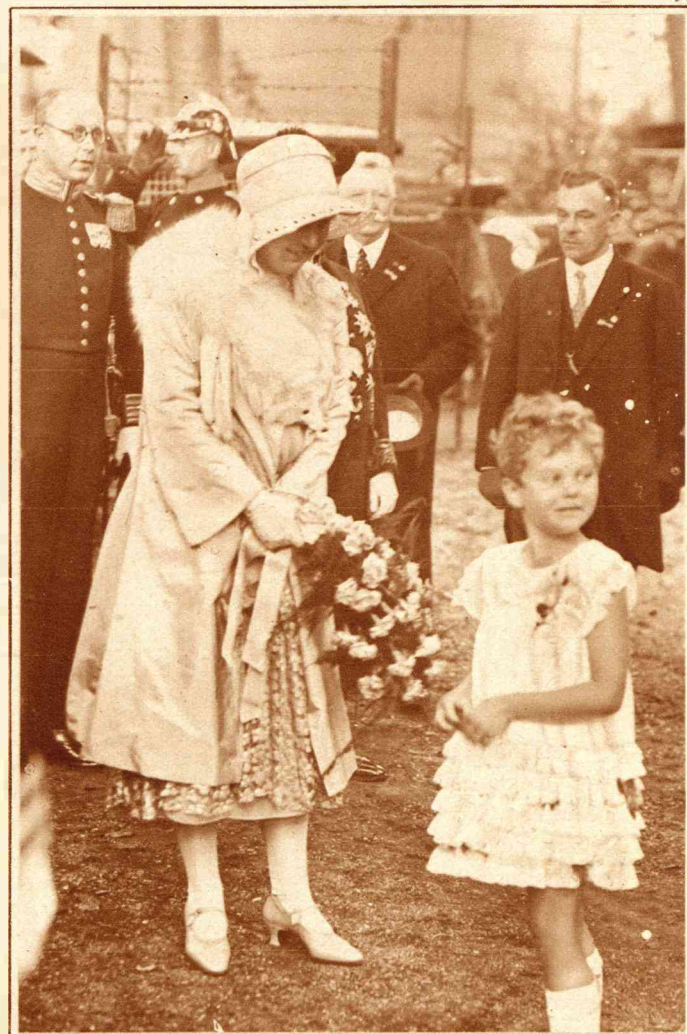

VLOOTPLANZANG

Op het Tentoonstellingsterrein aangekomen laat de koningin zich de organisatoren voorstellen.

Een bijzonder aardige foto van Prinses Juliana met het dochtertje van een der methouders, dat haar bloemen aanbood.

HET SLOT DER Z.V.T.

Een schilderachtig kiekje. De Volendammer-botters vóór den „Drommedaris”.

De koningin bezoekt in het Visschersdorp o.a. het Hindelooper huisje.

Langs den Zeedijk juichten de menschen de Kon. Familie toe.

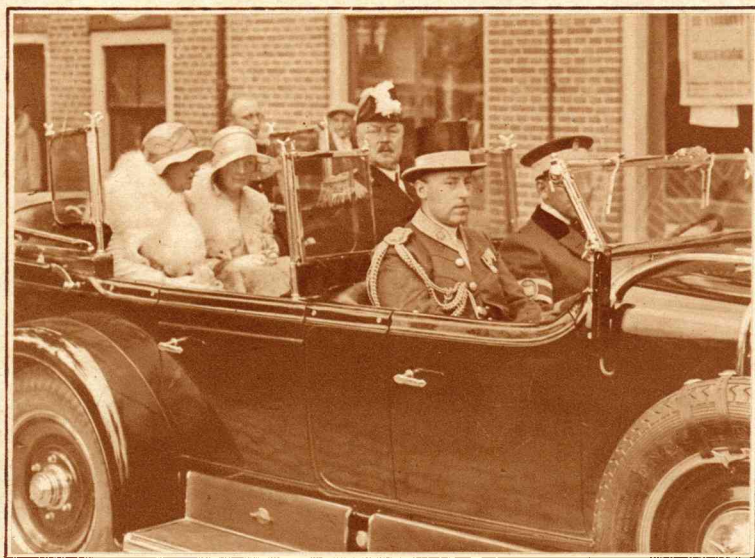
Nog 'n bijzonder geslaagde opname van de Prinses.

De Zuiderzee-Tentoonstelling te Enkhuizen is dezer dagen geëindigd. Kort voor de sluiting bracht de koninklijke familie een bezoek aan de stad en de tentoonstelling terwijl tevens bij deze gelegenheid de groote vlootrevue werd gehouden. Ondanks de tegenwerking van het weer slaagde zij nog boven verwachting.

Tal van gepavoiseerde jachten en motorbooten wisten buitengaats te komen en leverden op zee 'n prachtig schouwspel op.

Tengevolge van den ongunstigen wind durfden de visschers niet uitvaren. Het mastbosch in de Enkhuizer haven bleef onbeweegelijk.

Per auto werd nog een rit door het feestelijk versierde Enkhuizen gemaakt.

Het volkstuintencomplex "Tuinwijk" aan de Linnaeusstraat bestond twintig jaar, bij welke gelegenheid een bloementoonstelling werd gehouden. Een tweetal inzenders voor de jury.

Mr. Dr. W. F. van Leeuwen, de bekende en voortreffelijke oud-burgemeester van Amsterdam, oud vice-president van den Raad van State, is overleden.

AMSTERDAMSCH NIEUWS

Te Westerveld vond de begrafenis plaats van dezen verdienstelijken Nederlander.

De jaarlijksche Maskerdag ter ondersteuning van oude tooneelspelers verheugde zich zeer in de belangstelling van het publiek. Mevrouw de Boer van Rijk en Willem Hunsche doen zaken.

STAN LAUREL EN OLIVER HARDY

als menschen.....

en als filmkomieken

(Foto M. G. M.)

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

Denk eens, wat oom Andrew zou doen! ging Agnes voort. „Estelle zou geen rooie penny van hem erven. En denk eens aan de chèques, die hij ons gezonden heeft sinds den dood van Francis! O, die vrouw, die vrouw!”

„Beheersch je, Aggie,” smeekte Willard. „Wat er ook gebeurt, je blijft toch altijd een Blackstone. Vergeet dat niet! Je kunt op die manier niet voortgaan. Je zult nog doodziek worden.” Hij kneep z'n blauwgeaderde vingers zenuwachtig samen. „Je vergat ook, m'n beste,” ging hij voort, „dat Edmond binnenkort de beschikking over zijn vermogen krijgt. In October! Wel, Aggie, ik zal al m'n best doen om je voor ongelukken te behoeden, en dan zijn er onze plannen voor de toekomst der kinderen. Die kunnen niet mislukken.”

„O, ik hoop van niet, ik hoop van niet!” zei ze met gebroken stem. „Ik wil niet ordinair en zeurderig zijn, beste Will, maar ik ben niet zoo zeker, of Edmond wel veel om Estelle geeft. Hij geeft zich niet al te veel moeite om haar gevoelens te ontzien. Indien hij haar brieven al beantwoordde, terwijl hij op het college was, dan waren het maar korte kattedelletjes. Hij is precies als zijn moeder. En als je niet oppast, zal hij even vrekking worden als zij, en dat zou heel erg zijn voor Estelle en mij, en dit wou ik je ook nog zeggen, Willard: weet je wat Hetty voor streken uithaalt? Bijhonderden troggelt ze Blanche geld af! Dat weet ik beslist. O, veel meer dan ze noodig heeft voor haar zoogenaamde liefdadige werken! Ze probeert op alle mogelijke manieren bij mij uit te vischen, of ik méér krijg dan zij.”

„'t Is maar goed, dat Henriëtte niet weet, hoeveel je al gehad hebt, m'n beste,” merkte Willard droogjes op. „Zij stelt m'n geduld vaak op de proef, dat geef ik toe, maar toch is ze een voortreffelijke vrouw, een voorbeeld van plichtsbetrachting.”

„Best mogelijk, maar ze hangt me soms de keel uit, en je moest werkelijk eens wat zeggen over dat geld-uitgeven van Blanche, Hetty moest zich ook herinneren, dat zij voor het voeren van haar huishouding even goed van de mildheid van Blanche afhangt als ik, en nog niet méér vragen voor allerlei bijzaken.”

„Heb je Hetty vandaag gezien?” vroeg Blackstone.

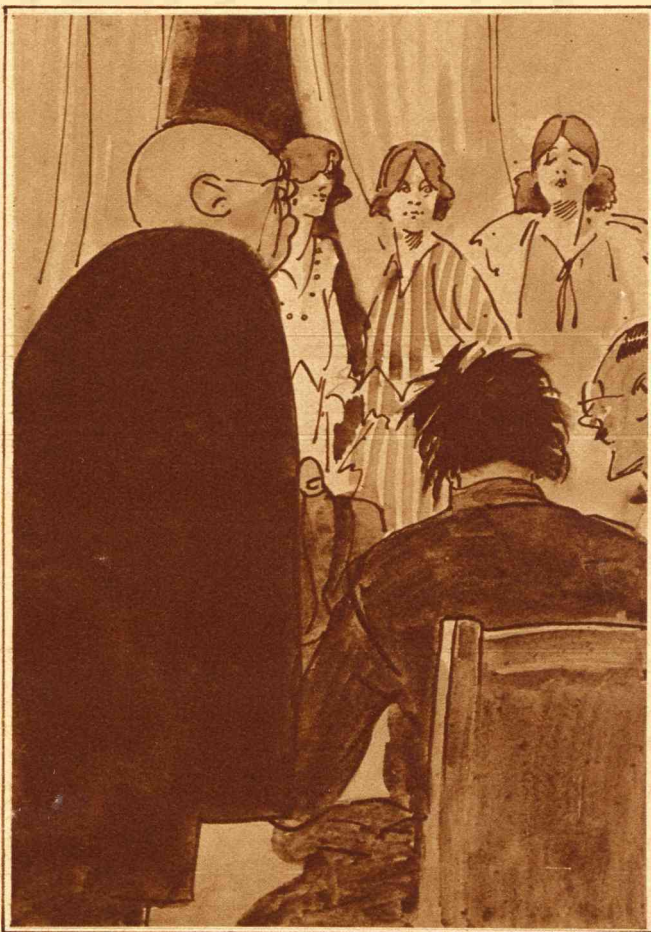
„Ja!” zuchtte Agnes. „Ik zeg het niet graag van mijn eigen zuster, maar ze is een lastpost. Ze wond zich verschrikkelijk op over het feit, dat Estelle de medaille niet gekregen had en verklaarde, dat ze regelrecht naar John Worth zou gaan om herrie te maken. En ik heb haar aan 't verstand trachten te brengen, dat Estelle nooit meer haar hoofd in Bradmere zou kunnen opheffen, als ze dat deed. Eerst toen Stella dreigde, dat ze nooit meer een woord tot haar zou zeggen, als ze naar Worth durfde gaan, zei Hetty, dat ze het niet zou doen. Ze ging zelfs zoover om te zeggen, dat ze wel iets ten nadeele van die Rita zou weten te ontdekken.”

„'t Was ten slotte nog maar verstandig, dat je haar je eigen zwaarigheid niet hebt medegedeeld,” viel Willard haar in de rede.

„Dat zou ik denken!” zuchtte Agnes. „Ze maakt mij bijna krankzinnig met haar onuitstaanbaar geklets. Maar ik heb haar geen woord verteld, en dat zal ik niet doen ook. Zij kan niets voor zichzelf houden. Als zij wist van Estelle's gevaar, zou ze heel de stad ondersteboven zetten... lieveling, je moet iets doen voor de toekomst van het kind! Nu deze vrouw is opgedoken, kan ik niet meer blijven rekenen op oom Andrew, ondanks al de

mooie brieven en cheques, die hij ons tot dusver gestuurd heeft. Francis zei altijd, dat zijn broer de verpersoonlijkte eer was. Ik hoop maar, dat ze hem dit onverkwikkelijk zaakje niet zal schrijven. Denk je, dat ze dat al gedaan heeft? O, wat moet ik toch doen, wat moet ik toch doen? Indien ik wist, dat Estelle een voldoende inkomen had,

Professor Priem Pruttelt:

(op een schoonheidsmedstrijd):

„Heeren, vraag eens aan die kinderen, wat vandaag de boter kost.”

zou ik niet zoo angstig zijn. Maar wat, indien jou eens iets overkwam? Blanche zou ons in den steek laten. Dat weet ik zeker. In elk geval heb ik Estelle vandaag beloofd, dat zij haar minstens duizend pond per maand zoudt uitkeeren, zolang ze leeft, en mij ook duizend. Zorg, dat Blanche een flink kapitaal vastlegt en het grootste deel aan Estelle's kinderen vermaakt.”

Willard keek geheel verbluft. Het draaide hem voor de oogen.

„Hoe kan ik dat doen, Agnes?” jammerde hij. „Goeie hemel, ik kan het eenvoudig niet! Blanche wordt achterdochtig, omdat ik den laatsten tijd zooveel geld noodig heb. Ik moet je werkelijk waarschuwen, je een beetje te beperken. Zelf zal ik dat ook moeten doen. Ik houd er niet van, zoo dikwijls bij Blanche te bedelen. 't Is me eenvoudig onmogelijk, zóóveel te vragen, dat jouw en Estelle's toekomst veilig is. Op dit oogenblik ten minste niet! Maar je hebt te zorgen, dat onze plannen voortgang hebben. Sluwheid, dat is de manier. Wees niet onredelijk door thans te veel te vragen en alles op het spel te zetten. Wanneer Edmond en Estelle getrouwd zijn, zullen alle moeilijkheden voor je zijn opgelost.”

„Daar zit 'm juist de knoop!” gooide Agnes er vinnig uit. „O, No. 4

die verfoeilijke Hetty! Ze is vanmorgen onze plannen omtrent Edmond en Estelle tot in de kleinste bijzonderheden gaan vertellen, en Blanche is woedend! Ha! Wist jij dat niet?”

Willard's vingers wrongen zich krampachtig samen, als waren ze bezig, een of ander hulpeloos diertje te wurgen.

„O, die verwenschte gekkin!” schreeuwde hij. „Dat was het dus, waar Blanche over tobde. Ik wist, dat er iets was.”

„Ja, en Blanche wil niet, dat Edmond dezen zomer bij Hetty gaat logeeren, terwijl Estelle daar is. Dat zei ze ten minste. Ze heeft Hetty vandaag vrijwel het huis uitgesmeten.”

Op Blackstone's gelaat kwam een harde uitdrukking.

„Edmond zal niet alleen dezen zomer bij Hetty gaan logeeren, maar hij zal Estelle trouwen,” zeide hij, terwijl zijn magere handen een halven cirkel in de lucht beschreven. „Ik zal Hetty nog eens goed zeggen, waar het op staat. Ze is werkelijk al te bemoeiziek. Als men mij m'n gang laat gaan, kan ik het met Blanche wel klaarspelen. Zij is een vreemdsoortige natuur. Ik had het reeds zóó geschikt, dat ik haar zou vragen, dezen zomer een korte reis met mij te maken; en dan was ik van plan, de kwestie van de kinderen nader tot 'n oplossing te brengen. Nu zal ik het over een anderen boeg moeten gooien.”

HOOFDSTUK VI.

TELEURSTELLING.

In dien tusschentijd was Estelle Atherton thuisgekomen in haar leuken, sierlijken kleinen auto. Zij ontdekte Edmond in de bibliotheek, en de vreugde hem te zien straalde uit haar blauwe kijkers.

„Ha, dat is een verrassing!” riep ze uit, terwijl de jongeman opstond uit de vensterbank. „O, het is heerlijk je terug te zien, Eddie! Was het niet sneu, dat onze schoolplechtigheid op denzelfden dag viel als jouw promotie, zoodat ik niet naar Boston kon komen?”

Edmond zei ook, dat het sneu was, en sloeg haar intusschen aandachtig gade. Ze scheen hem 'n volslagen vreemdelinge toe, dit meisje, dat hij van z'n kinderjaren af gekend had, z'n speelgenootje. Er had in de afgelopen maanden een verandering met haar plaats gehad. Ze had niets meisjesachtigs meer.

Met fonkelende oogen gaf Estelle hem 'n kus, onder veel betoon van genegenheid. Edmond dacht aan de bezorgdheid van zijn moeder en keek een beetje stroef en verlegen, toen hij naast haar ging zitten in de vensterbank.

„Wat scheelt je, Eddie, ouwe jongen?” vroeg ze. „Wat ben je ernstig! Ben je niet blij, dat je weer thuis bent, dat je leerjaren achter je liggen? Ik wel!”

„Ja, want nu kan ik aan het werk gaan,” was het antwoord. „Moedertje heeft het zóó voor me geregeld, dat ik bij Harry Hillard kan gaan studeren. Ik begin zoo spoedig mogelijk. Je wist er zeker al van, Estelle?”

Zij haalde haar mollige schouders op en trok op 'n preutsche manier haar lippen samen.

„Maar waarom wil je dat eigenlijk doen?” vroeg ze langzaam.

„Ach, doe het toch niet, Eddie! Het zal je zoo binden. Het zal je iedere minuut van je tijd rooven. 't Is akelig werk. Denk ook eens aan de mensen met wie je dan zult moeten omgaan. Iedereen weet, dat de artiesten in Bradmere een lichtzinnig volkje en menschen van geen belang zijn.”

Zeer geamuseerd, begon Edmond te lachen. „Onzin!” riep hij uit. „Zij zijn niets van dien aard, Stella. Hillard is een practiker. En zooals hij zijn er een heeleboel. Velen van hen ken ik intiem. 't Zijn harde werkers, en sommigen van hen zijn wereldberoemd. Bradmere zou een saai plaats zijn zonder de kunstenaarsbende.”

Zij keek hem eenige oogenblikken aandachtig aan. Hoe knap was hij en hoe voornaam was z'n uiterlijk! Hij was nu een geheel volgroeide, echt mannelijke verschijning. Hoeveel hield ze van hem! En zij voelde een hevige behoefte, zijn opinie omtrent haarzelf te leeren kennen.

„Jammer, dat de John Worth's medaille je moest ontgaan, beste meid.” Deze opmerking sloeg als een barst in haar ernstig gepeins.

Zij werd rood en sloeg verlegen de oogen neer.

„Wel, natuurlijk was ik teleurgesteld,” antwoordde ze gemelijk, „want ik had ze moeten hebben. Ik was de jongste leerling van de klas, en ik heb er maanden hard voor gewerkt. Maar 't zou me niet half zooveel kunnen schelen, als iemand van ons clubje ze had gekregen; maar dat dat kind van Pock ze krijgt, dat heeft me ziek gemaakt. Dat wicht is niet eens behoorlijk gekleed!”

„Misschien kan ze het niet bekostigen,” merkte Edmond op.

„Nee, dat kan ze ook niet,” stemde Estelle toe. „Winnie Wade woont op Evergreen Island, niet ver van de Pock-familie. Je herinnert je Winnie. Ze heeft óók het einddiploma behaald. Ik ontmoette haar vandaag in het Cammy's schoonheids-instituut, en ze vertelde me, dat de Pock's zoo arm zijn als de mieren. En denk nu eens, dat John Worth's medaille naar zó'n schepsel is gegaan! Tante Henriëtte beweert bij hoog en bij laag, dat een meisje, dat in zoo'n omgeving leeft, niet veel bijzonders kan zijn. Eén van de condities, die voor het verkrijgen der medaille werd gesteld, was, dat er niets op je karakter aan te merken viel.”

„Valt er dan iets op haar karakter aan te merken?” vroeg Edmond.

Estelle trok een leelijk gezicht.

„Tante Hetty zegt, dat dit wel het geval moet zijn,” antwoordde ze. „Maar je kent tante Hetty! Ze zou zich de oogen uitsteken, als ze dacht, dat ze mij daarmee van dienst kon zijn.”

Hierop gaf Edmond geen antwoord. Hij bracht het gesprek op hun vrienden in Bradmere.

„Wist je, dat Molly Maynard in het najaar gaat trouwen, Eddie?” vroeg ze, toen ze het lijstje van hun kennissen de revue lieten passeeren. „Ja, dat is zoo! En ik moet bruidsmisje zijn. Ik heb een weddenschap tegen Molly verloren. Ik had met haar gewed, dat ik het eerst haar diensten zou noodig hebben.” Estelle zuchtte en Edmond voelde zich niets op zijn gemak.

„Wat zou het grappig zijn, als ik haar toch nog kon overtroeven en het eerste trouwen. Ik denk er sterk over!”

„Werkelijk?” zei Edmond met goed geveinsde belangstelling. „Wie is de gelukkige sterveling, Stella?”

Estelle kneep haar blauwe oogen halfdicht. Weer liet ze 'n zucht hooren.

„Wees niet zoo vervelend, Edmond,” vleide ze met 'n kwijnenden blik. „Alsof jij me dat nog hoefde te vragen!”

Op dit kritieke oogenblik kwam Willard zeggen, dat Archie was gearriveerd om hen huiswaarts te brengen.

Estelle glimlachte op haar innemendste manier, terwijl ze Edmond en haar oom uitliet, maar innerlijk kookte ze van woede. Ze hilde bijna, toen ze de kamer van haar moeder binnenstormde.

Agnes lag op den divan uitgestrekt, als een beeld van ellende. Bij het zien van haar dochter barstte ze in tranen uit. Estelle trok 'n zuur gezicht en liet zich in een armstoel vallen.

„Wat is er nu weer gaande?” vroeg ze gemelijk. „Goeie hemel, u bent ook altijd aan 't huilen, moeder. U gaat zeker zoo te keer, omdat vader niet goed genoeg voor u gezorgd heeft!”

„Hoor dat ondankbare kind nu eens,” jammerde Agnes.

„Maar waarom ben ik ondankbaar?” protesteerde het meisje. „Zeker, omdat ik me beklaag, dat u aldoor zit te schreien. U maakt mij zenuwachtig en u bederft de rest van uw uiterlijk.”

„Je hebt niet de minste sympathie voor me, Estelle! Dat bedoel ik, wanneer ik zeg, dat je ondankbaar bent,” griende Agnes, terwijl ze 'n

nieuwen tranenvloed onderdrukte. „Ik vermoed, dat je met Edmond gekibbeld hebt. En nu kom je je booze bui op mij ontladen. Was hij kwaad, dat je de medaille niet hebt gekregen?”

Estelle liet een leelijk geluid hooren en begon toen te lachen.

„Dat zou terecht zijn: de pot verwijt den ketel, dat-ie zwart ziet,” smaalde ze. „Hij moest het eens wagen, mij daarover lastig te vallen. Goeie hemel, nee, met de medaille heeft het niets uit te staan. Dat is voorbij en vergeten, maar, moeder” en Estelle's oogen vulden zich met tranen— „de kwestie is, dat Edmond heelemaal niet verlangt met me te trouwen. Hij houdt niet van me. Aan z'n manier-van-doen zou je zeggen, dat ik niet meer dan een oude meisjeskennis voor hem was.”

Het trotsche jonge hoofd viel voorover, en Estelle begon te snikken van verdriet.

Onmiddellijk was Agnes op de been en vloog op

De Wondere Gave

*Het mijze Athene had nog geen weet
van de wondere gave, die radio heet:
slechts enkele Grieken waren uitverkoren
om Demosthenes' heerlijke woorden te hooren.
Ook stond, door zoover mij bekend, er
in 't oude Rome geen enkele zender,
dus hoorde van Cicero's daverend gespeech
alleen de senaat wat, — het volk hoorde niets.
Toen Frankrijk zoo vol groote redenaars zat,
was er maar 'n enkele, die er iets aan had:
er bestond nog niet eens een Eiffeltoren,
toen Bossuet en Bourdaloue zich deden hooren.
Of laat ons den blik naar ons eigen land wenden:
Jan de Wit, Kaat Mossel en verdere bekenden
uit onze geschiedenis praatten zeer schoon,
maar geen van hen kwam door de microfoon.*

*Gelukkig dan wij, wien het is gegeven
in den draadloozen gloriëtijd te leven!
Voor ieder van ons is het weggelegd,
al 't mijze en schoone, dat uit wordt gezegd,
aan te hooren. O rijkdom, o wondere gave!
Dat elk aan die edele bronnen zich lave!
Wat zullen we hooren: een Londensche band
of het dienstbodenzangkoor uit Kleizanderend!!*

AMGIEN.

haar lieveling toe. In een oogwenk had ze al de onbeschaamdheid van het kind vergeten. Niets anders kwam er nog op aan, dan dat haar schattekind glimlachte en gelukkig was. Met zachten dwang hief ze Estelle's hoofd op en kustte het innig en herhaaldelijk.

„Maar hij zal niettemin met je trouwen, lieveling,” zei ze kalmeerend. „Maak je daarover niet bezorgd. Hij zal geen gaatje vinden zoo groot als een speldeknoop om daaraan te ontsnappen.”

Estelle staarde haar moeder verbaasd aan, terwijl ze haar 'n eindje van zich afduwde.

„Wat bedoelt u?” vroeg ze barsch, terwijl ze haar snikken smoorde. „Moet iemand hem soms de handboeien aanleggen en tot een huwelijk dwingen? 't Idee! Ik verlang geen man te trouwen, die niet van me houdt. 't Zou m'n dood zijn! Ach, lieve moeder, waarom houdt hij toch niet van me? Een massa jongens in de stad hebben een ware vereering voor me. En waarom Edmond niet? O, 't is de schuld van tante Blanche! Zij heeft me nooit kunnen uitstaan. Ze geeft zich zelfs niet de moeite, hartelijk tegen mij te zijn. O, moeder, u heeft zooveel menschenkennis! Hoe komt het toch, dat Edmond...”

„Je bent den laatsten tijd niet vaak genoeg in zijn gezelschap geweest, lieve kind,” viel Agnes haar in de rede. „Luister nu eens, m'n vogeltje! Je oom Willard zal onze plannen ten uitvoer brengen, ondanks je tante Blanche. Je moet weten, dat we heel den winter erover gesproken hebben. Laat het maar aan je oom Will over. Denk je niet, m'n hartje, dat je Edmond het hoofd op hol zoudt kunnen brengen, als je de gelegenheid hadt? Als jullie eens weken lang in elkaars gezelschap waart? Denk eens aan pic-nics en wandelingen in het

maanlicht, en jij die zoo mooi en beminlijk bent! Geen enkel meisje kan de vergelijking doorstaan met mijn eigen lieveling. Vertrouw maar gerust op je eigen bekoorlijkheden!”

Complimenten waren eten en drinken voor Estelle. Zij voelde zich al een beetje opgelucht en reeds meer bereid om zich te verlaten op haar schoone uiterlijk. Ze glimlachte flauwtjes.

„U bent zoo'n schat van een moeder,” zei ze zacht.

Een poosje bleven zij zoo zitten, wang aan wang.

„En jij bent zoo'n allerliefste dochter,” fluisterde Agnes. „Nooit zou ik je ook maar het geringste in den weg willen leggen. Maar je moet niet zoo aanstonds opvliegen, als ik eens iets zeg. Beloof me dat. Als ik jou was, ging ik aanstonds naar Twin Hedges en zou het me geen zier kunnen schelen, als tante Blanche me onvriendelijk behandelde. En als Edmond werkelijk bij Harry Hillard schilderles gaat nemen, ga dan elken dag naar zijn atelier. Laat je portret maken door Edmond. Maak je zoo beminlijk als je maar kunt. Ach, schatje, wees toch niet boos op je moeder en sla haar raadgevingen toch niet in den wind! Maar — maar, lieveling — och, je eet te veel bonbons, te veel ice-cream. Je wordt werkelijk te dik.”

„Nu kan men werkelijk van den pot en den ketel spreken,” viel Estelle haar met vlamme oogen in de rede. „Als ik zoo corpulent was als u, moeder, dan zou ik de overtollige dikte met een bijl weghakken.”

Agnes viel bijna van schrik omver, terwijl haar dochter uit de easy-chair opsprong en zich haastte de kamer te verlaten.

HOOFDSTUK VII.

EEN SAMENKOMST.

Dienzelfden namiddag ankerde een twee-kajuits motorboot, die er vrij haveloos uitzag, opeenigen afstand in de baai, bijna tegenover het werfje van Bill Pock. Die boot was een vreemde verschijning in de wateren van Bradmere. Zelfs Bill vroeg zich nieuwsgierig af, wie er de eigenaar van mocht zijn. Hij vroeg aan Bella, wat zij dacht van het schip, dat een vuurroode vlag voerde, en waarop in groote letters „De Vliegende Havik” stond geschilderd.

„Als ik 'n onderzoek moest instellen naar de eigenaars van alle booten, die hier passeeren,” snauwde Bella hem af, „dan had ik wel dagwerk. Bemoeizucht is bovendien niet goed voor je gezondheid.”

En zij liet haar echtgenoot alleen, nog steeds in de beschouwing van „De Vliegende Havik” verdiept, waarvan hij na een poosje aannam, dat zij geen bemanning aan boord moest hebben.

Maar Bill vergiste zich. In één der kajuiten van „De Vliegende Havik” bevonden zich vier mannen. Op de eerste plaats de kapitein Jack Kresserie, die ook de eigenaar van de boot was. Hij was iemand van reusachtige gestalte met zwaarmoedige donkere oogen en grijzend haar. Op zijn gelaat lag voortdurend een uitdrukking van woestheid. Naast hem zat Rufe Macpel, die zijn compagnon was, en alle werkzaamheden op „De Vliegende Havik” werden door deze twee verricht. Macpel was een brutaal en sluw uitzien persoon. Veel kleiner dan zijn kameraad Jack, had hij de proporties van een grooten aap. De andere mannen waren Mike Shaunnessy en Wallie Smith, bekenden van Jack en Rufe en beiden afkomstig uit de Oostelijke staten. Als men die vier daar zag zitten, zou men zich kunnen afvragen, waarom Mike eigenlijk deel uitmaakte van de groep. Hij bezat een paar vriendelijke grijze oogen met een vrolijke tinteling in hun diepten. Hij had een licht vloeiende gelaatskleur en zijn haren stonden meestal recht overeind. Wallie Smith was een lange uit z'n kracht gegroeide jongen van misschien drie-en-twintig jaar. Hij zocht omgang met zeelui, omdat hij dan al de dranken kreeg, waar z'n niet geringe dorst naar verlangde.

Het viertal had rond een ruw getimmerde tafel plaats genomen. Midden op de tafel prijkte een flesch en een glas stond vóór elk der mannen. Het vertrek was geheel gevuld met rook uit vier pijpen.

„Je zult jezelf opnieuw in een wespennest steken, Jack,” zei Mike Shaunnessy. „Ik zou Blackstone links laten liggen, als ik jou was.”

(Wordt voortgezet)

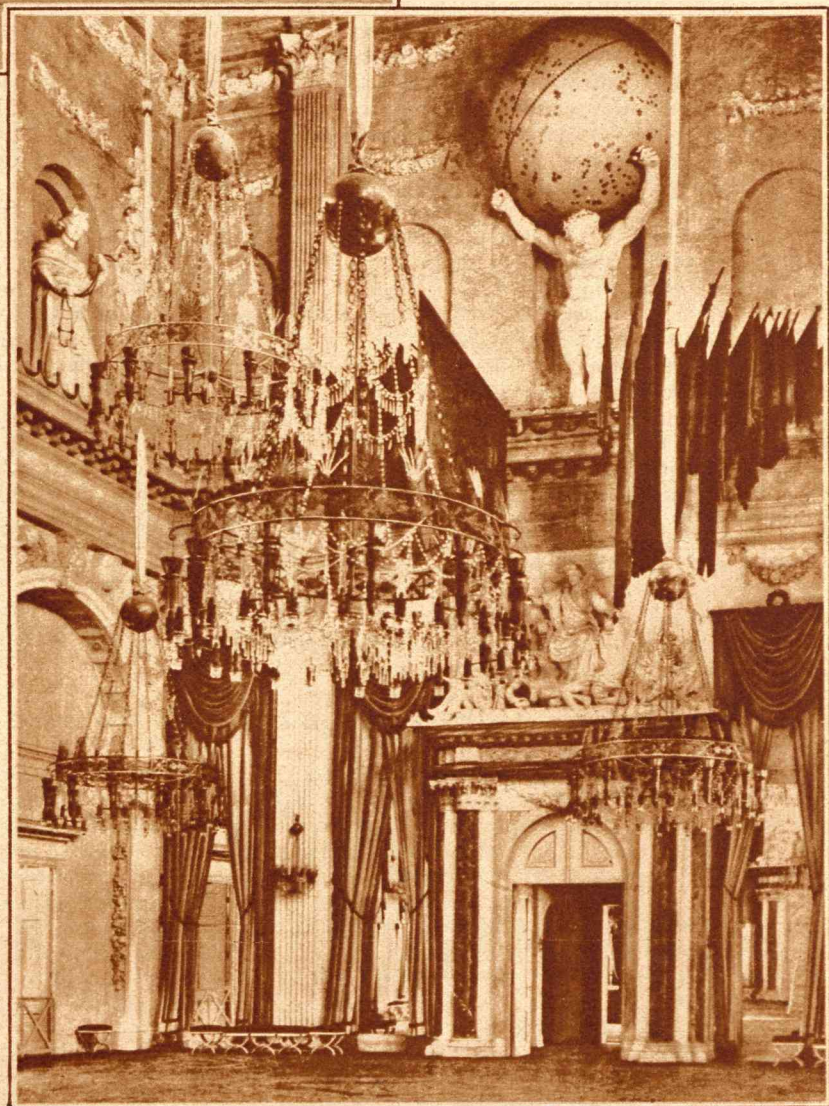
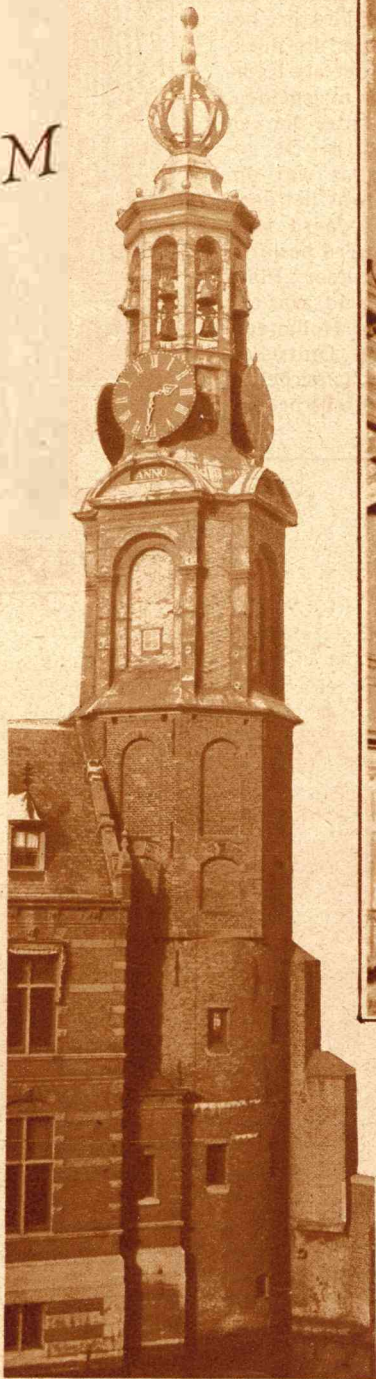
„Hier zullen we een oogenblik stilhouden om u de gelegenheid te geven het grachten-panorama te bewonderen”

Indische Maharadja, die een soort rose boa constrictor op zijn hoofd had geknoopt, vergezeld (de man, niet de slang) van zijn klein vrouwtje, dat als een ziek aapje ineengedoken zat en sprekend geleek op de dochters van Prins Damrong, drie Amerikaansche dames, waarvan twee van ondefinieerbaren leeftijd, en geschminkt met de hartstocht van een huis- en decoratieschilder, een Duitscher van ongeveer veertig, twee Fransche heeren, die uitsluitend hun aandacht wijdden aan de kirrende dame tusschen hen in, twee Duitsche dames, gebruik als versch gebakken Zuiderzeebot, zonder kousen (de dames), en een jongmensch, waarvan wij de nationaliteit niet konden vaststellen, aangezien het ons onbekend is, welke volkssam bij het glimlachen de mondhoeken bij de ooren brengt, vormde het „tableau de la troupe.” Bij het Victoria hotel maakte de gids, wiens taalkunde hem een verdienstelijk lid van het Volken-

SIGHTSEEING IN AMSTERDAM

De eigen stad per touring-car te bezichtigen, was een bescheiden sensatie, welke wij ons zelf al geruimen tijd hadden beloofd. Wij deden net als oceaancliegers en wachtten weken lang op gunstige weerberichten. Omdat wij eenige malen het slachtoffer waren geworden van onze goedgelovigheid ten opzichte van den meteorologischen dienst, beoordeelden wij ditmaal geheel zelfstandig de kansen op zonneschijn, en toen het eenige dagen achtereen zoo heet was geweest, dat er voor een mensch slechts één fatsoenlijke houding mogelijk was, te weten, de-in-het-water-liggende, bevonden wij ons, op Zaterdag 9 uur 17 minuten precies, niet in het zilte of ander nat, maar op een zeer zonnige en afgelegen plek der hoofdstad, waar de „Zuid Expresse” pleegt stil te houden. Dit treiterende vervoermiddel, om hetwelk een komende generatie ons minachten zal, bracht ons niets minder dan vijf en dertig minuten op den Dam. De Lissone auto stond aan den voet van Van Campens bouwwerk gereed en gaarne hadden wij ons met buitenlandsche nonchalance op de gemakkelijke stoeltjes in dit comfortabele voertuig neergelaten, indien niet onze metgezel, blijkbaar gewend om te heete baden te gebruiken, met zijn hand voorzichtig de leeren zitting had betast, en ons had ingelicht omtrent de temperatuur van het groene leder. Om echter nog niet méér aandacht te trekken van een paar mannelijke leden der Amsterdamsche samenleving, die met elkander opmerkingen wisselden als: „fijn, die jongens, die niks te doen hebben,” lieten wij ons zoo voorzichtig en ongedwongen mogelijk neer, inmiddels snakkend naar het oogenblik, dat wij dit louteringsvuur zouden verlaten. Tegelijk met het Paleiscarillon zette de motor zich in beweging en de chauffeur, deed zijn wagen kundig en sierlijk de schaduwrijke Mozes en Aäronstraat indraaien.

Ons gezelschap zette zich tot „kijken”. Een

De „Burgerzaal” in ons oude Stadhuis.

De Munttoren, „rustig temiddender woelige baren” aan zijn poort.

bondbureau zou kunnen doen zijn, den inzittenden er allereerst op attent, dat zij zich te Amsterdam, de hoofdstad van Nederland, bevonden. Toen niemand verzocht om te mogen uitstijgen, toonde hij ons Berlage's meesterwerk. Alle nationaliteiten draaiden hun hoofden in de aangegeven richting, behalve de Amerikaansche dame, wier leeftijd dicht bij de zeventig dan bij de twintig was gelegen. Deze tooverde een blauw cahier te voorschijn, van het formaat waarin wij vroeger ons strafwerk schreven, en begon met een potlood als een olifantsslurf aantekeningen te maken. Eerste pleis-

terplaats was het voormalige Raadhuis op den Dam. Wij werden hier toevertrouwd aan de zorgen van een huislakei (als de technische benaming niet goed is, ligt het aan onze onkunde in hof-aangelegenheden), die ons in drie talen te woord stond.

Niet tegelijk, dat spreekt. Te zeggen, dat zijn uitspraak onberispelijk was, zou de waarheid een weinig in het gedrang brengen, maar hiertegenover stond, dat zijn voordracht uitmuntend was. Zelfs was zij artistiek hoogstaand. Nooit behoeft men ons nog te zeggen, dat lakeien „dooie dienders” zouden zijn. Want deze heer bewoog zich met Fransche gemakkelijheid door zalen en gangen en getuigde met zulk een zwier van het grootsche verleden van dit roemruchte gebouw, dat wij hem om meer dan een reden zullen blijven benijden. Overigens hebben paleizen, die het brandmerk der onbewoondheid in zich dragen, nooit onze bijzondere belangstelling gehad. Maar het is toch wel aardig, er eens geweest te zijn, temeer omdat het eigenlijk wel wat raar is, bij voorkomende gelegenheden te moeten bekennen: „het Paleis ken ik alleen van den buitenkant.” Onze rit gaat verder door de Kalverstraat. De Amsterdammers gapen ons aan, als waren wij een zending voor een van de Artiskooien, maar ze doen ons niets. Een straatjongmensch spuwt wel in onze richting, maar hij mikt er stukken naast. Wij wilden een oogenblik den Maharadja in den waan brengen, dat dit een vaderlandsche begroetingswijze was, maar lieten dit na uit vrees, dat hij zijn bekendheid met de Nederlandsche gebruiken misschien bij een officiële receptie zou willen demonstreeren.

De Reguliersbreestraat, het Rembrandtplein, en de Amstelstraat noemde onze gids de „theaterwijk,” en hij bloosde niet eens, de snoodaard.

Minder dichtertlijk was zijn opmerking in de Lange Houtstraat, dat wij ons bevonden in het Ghetto. Een diamantslijperij werd bezocht, en het heele gezelschap was één brok bewondering. De oudere Amerikaansche dame teekende aan, of ze haar leven er mee kon verlengen.

Langs de prachtige grachten, die den buitenlanders menigen enthousiasten uitroep deden slaken, ging het via het Leidscheplein naar het Rijksmuseum. Onderweg vertelde de gids, dat alle huizen in Amsterdam op palen waren gebouwd, wat den Duitscher van middelbaren leeftijd zuchten deed: „wie teuer.”

Voor het bezoek aan het Rijksmuseum hielden wij eerst, bescheidenlijk, ons hart vast. Als men ooit alleen door deze zalen liep, dan was het gezicht van zoo'n „kudde”, die werd rondgevoerd, nooit erg opwekkend. Maar dat viel erg mee. De gids vertelde zonder pedanterie, zonder vervelende

„Door den zelfden architect gebouwd als het Centraal Station.”

grapjes. Alleen was het jammer, dat hij ons in galop langs de „primitieven” voerde. Misschien een kwestie van persoonlijke smaak. Bij „het straatje” van Vermeer vlogen alle boekjes te voorschijn om te noteeren, wat Sir Deterding wel heeft moeten neertellen voor dit geschenk. De „Nachtwacht” werd onder de gebruikelijke stilte bezichtigd. Er hangt om dit doek, dat toch zeker niet als Rembrandt's beste werk mag gelden, een mysterieuze stilte, die een beetje lachwekkend is. De gezichten klaarden pas wat op, toen werd verteld, wat het doek op 't oogenblik wel waard was. Het programma werd besloten met 'n fraaien toer door „Plan-Zuid.” „Wat een geld, wat een geld, wat zijn de Hollanders rijk,” prevelde de Duitscher. „Wat 'n hopelooze helderheid,” oordeelden de Fransche heeren,

In het „Ghetto.”

en de dame glimlachte tegen onze charmante verkeersagenten. „Heel aardig, maar bij ons in Californië,”..... prevelde de Amerikanen.

Als goede Amsterdammers voelden wij ons trotsch en gelukkig, omdat de kodaks klappen, omdat er notities werden gemaakt, omdat de buitenlanders elkander goedkeurend toeknikten.

De buitenlanders. Maar denken de „inlanders”, die een dagje naar de hoofdstad komen, niet veel te weinig aan deze gelegenheid om Amsterdam te „doen”? En den duizenden die zeggen, hun stad te kennen, zij aangeraden, eens „vanuit de hoogte” op de straten, waarin zij leven, neer te zien.

Het heele jaar bestaat er gelegenheid voor en zij zullen er geen spijt van hebben.

„Typisch Hollandsch.”

LADING VOOR VERRE

VOOR VERRE LANDEN

Hij zingt in zijn bad

NAAR HET AMERIKAANSCH
DOOR EVELINE BOS

Ilk voor mij, vind Willard een schat," antwoordde Valérie Andrews op de aan haar gestelde vraag. „Als zwager is hij ideaal. Maar als echtgenoot? Stel je voor, hij zingt in zijn bad!"

„Heusch?" Vic Mason doofde haar sigaret, gooide het eindje door het raam naar buiten en greep met twee vingers in den zilveren koker, dien Dorothé haar toeschoof. „Och, in tijd van vrede lijkt het me nog zoo erg niet, hoewel het je op den duur vreeselijk nerveus moet maken. Heeft hij een goeie stem?"

„Ongeveer zooiets als mijn broer, Horace," antwoordde Dorothé met een knipoogje naar Valérie.

„Ik zou het niet kunnen verdragen, dat weet ik wel," antwoordde Valérie gedecideerd.

„Och, ik heb mij er nooit zoo in verdiept," zei Vic peinzend, „ik heb geen broers, zie je. Maar ik vraag mij af..."

„En ik vraag mij af waar de thee blijft," onderbrak Dorothé haar met plotseling ongeduld.

Colleen, het dienstmeisje van de Morrisons, die een oogenblikje achter de portières was blijven staan om een weerbarstig krulletje onder haar hagelwit mutsje te duwen, nam het theeblad weer op en ging de kamer binnen, waar Dorothé Morrison haar vriendinnen ontving.

„Alstublieft, Miss Dorothé."

Zij glimlachte bemoedigend tegen de meisjes, als waren het kleine kinderen, die niet wisten hoe een regenachtigen middag door te komen.

Terwijl zij haastig naar de keuken terug liep, dacht Colleen nog even over het drietal na.

Hoe konden ze zoo'n heelen middag zitten rooken en theedrinken en boomen of je het prettig vond of niet om een man te hooren zingen terwijl hij een bad neemt. Alsof dat zooiets van aard-schokkend belang is!

In de keuken stonden nog pannen op de aanrecht, het koper wachtte op 'n beurt, en Mr. Horace Morrison, de jongste broer van Dorothé, zat op de tafel met 'n somber gezicht voor zich uit te staren.

„Mijn hemel!" zei Colleen, „En u nog steeds hier!"

„Nog steeds hier," bevestigde mr. Horace. „Ik heb nog geen antwoord van je."

„Antwoord waarop?" vroeg Colleen.

„Of ik met je mag trouwen."

„O, lieve help!" zei Colleen.

Zij deed een blauwe werkschort voor, over het witte dienschortje met de kanten strooken, en ging naar de bijkeuken om den ketel van het gas te nemen. Toen ze terugkwam stond ze op den drempel een oogenblik stil, een rimpel tusschen haar oogen van het denken.

Geen woorden kunnen Colleen beschrijven met een rimpel in haar blanke voorhoofd, boven haar lachende blauwe viooltjesoogen.

Colleen maakte sop en begon de pannen te schuren.

„Wat zou u doen als ik „neen" zei?" vroeg ze, boven het lawaai uit.

„Niets," riep hij terug.

Dat was het antwoord, dat Colleen verwachtte. Hij had nog nooit iets gedaan, zoolang als zij hem kende. Ze schuurde nog even door, vroeg toen zachter:

„En wat zou u doen als ik ja zei, mr. Horace?"

„Alles."

Colleen zette de pan neer en draaide zich om. „Uw familie zou u niet meer erkennen, is 't wel?"

Mr. Horace sloeg een roffel met z'n hiel tegen den tafelpoot.

„Ik denk van niet. Maar wat kan ons dat...?"

Laat de familie maar razen. Mij dunk, dat wij..."

Colleen kwam een stap dicht naar hem toe, de rimpel in haar voorhoofd werd dieper.

„Zou u werken?"

Mr. Horace knikte. „Natuurlijk. Dat wil zeggen, als er iemand is die me gebruiken kan."

Colleen zuchtte diep.

„Dan," zei ze, „dan zal ik er nog eens over nadenken."

Het was niet

veel, maar Horace had haar al acht keer gevraagd, en acht keer minder dan dit gekregen. Hij ging de keuken uit, en rende de trap op zooals hij dat vroeger placht te doen, voordat hij een cynicus werd bij gebrek aan noodzaak om iets anders te worden. Het viel zelfs z'n moeder op, en die merkte gewoonlijk niet veel.

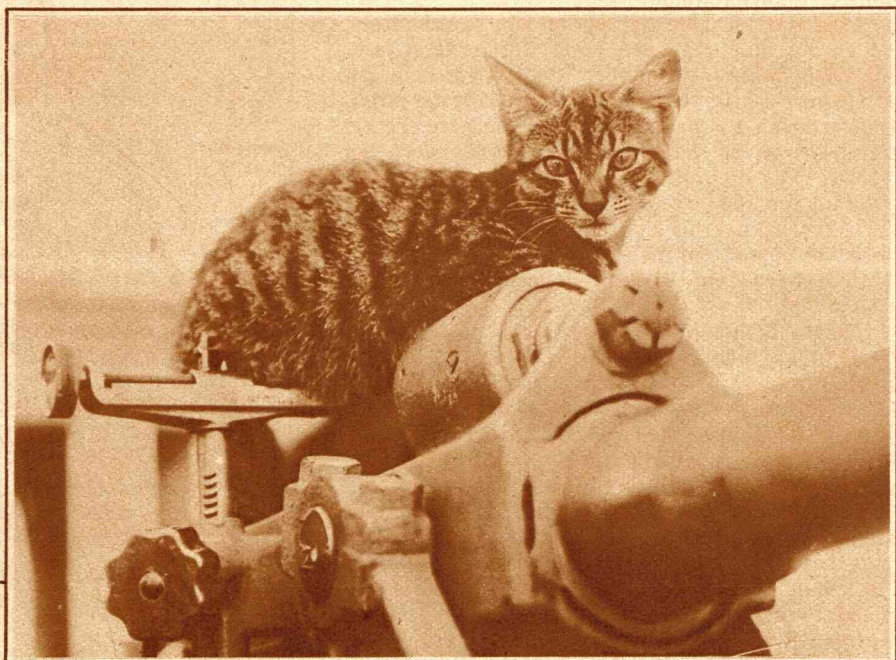
„Het schijnt, dat hij eindelijk weer iets gevonden heeft, dat hem interesseert," zei ze tegen haar kamenier, die bezig was haar rimpels te masseeren.

In de keuken maakte Colleen groot tumult met haar pannen.

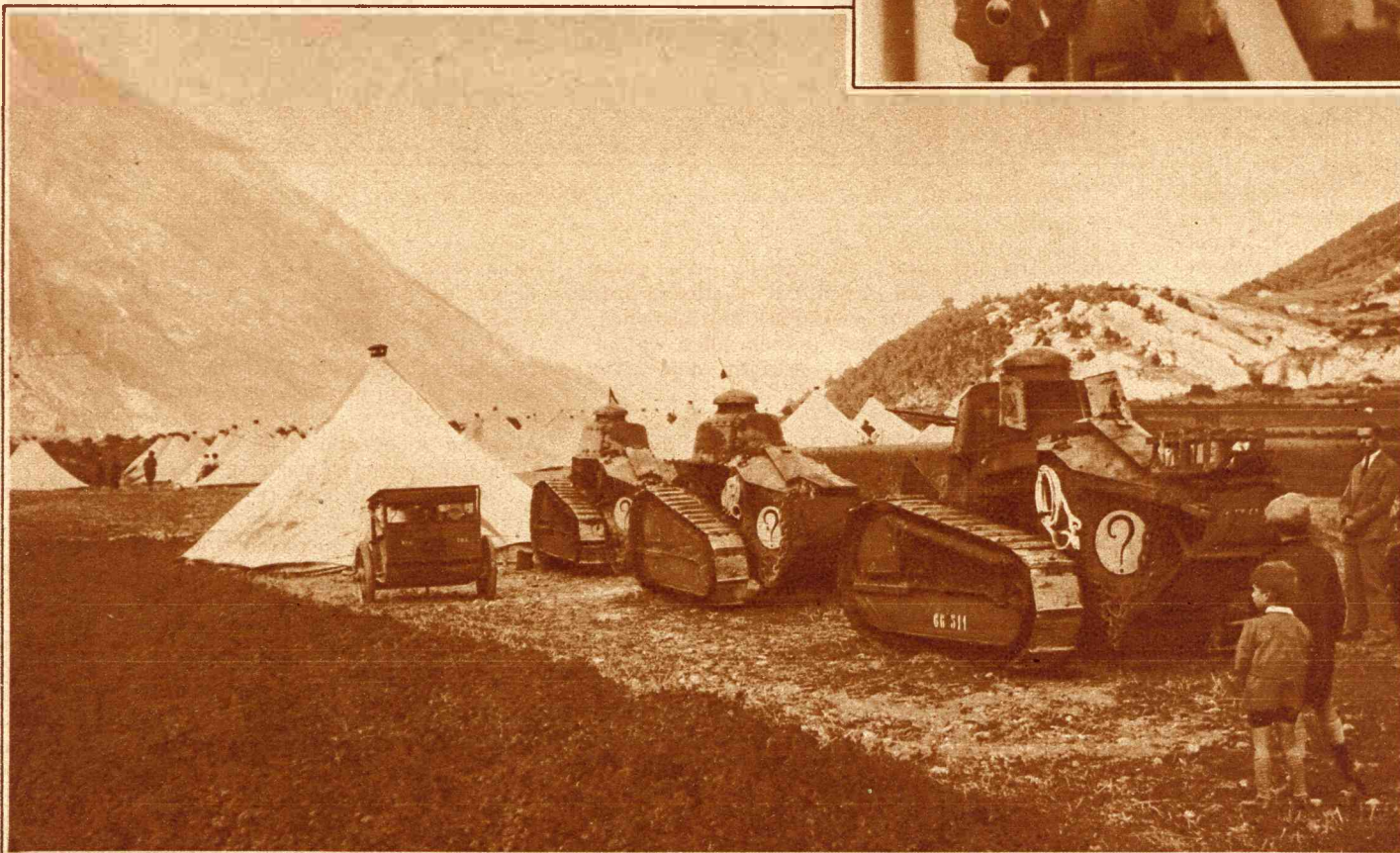
Colleen had veel dingen om over na te denken. Daar had je bijvoorbeeld Jack Starr, dik, veertig en met 'n goed loopende autoverhuurderij, die haar sinds haar zevende jaar al met zijn trouwe hondenoogen achtervolgde; daar had je Jim Delayne, die zoo verschrikkelijk jaloersch was, en Edie, Mike en Don, die 's avonds onder haar raam kwamen zingen en gekheid maken.

En... daar was mr. Horace. Mr. Horace, negenentwintig jaar oud, en die z'n ongeluk tegemoet ging, omdat hij te rijk was om te moeten werken.

Jack en Jim, Eddie, Mike en Don en dan nog Mr. Horace, die allemaal met Colleen wilden trouwen, terwijl er toch maar één Colleen was. Het leven was ingewikkeld! En dan te denken, dat er meisjes waren, die zich urenlang bezighielden met de vraag of ze het prettig vonden een man in z'n bad te hooren zingen of niet! Een uurtje later sloot Colleen de huisdeur van de Morrisons achter zich en liep met vlugge stappen op haar doel af. Haar korenblauwe mantel wapperde in den speel-

Een krijgslustige poes. Aan boord van een Amerikaanschen kruiser slijt deze mooie kat genoeglijk haar levensdagen.

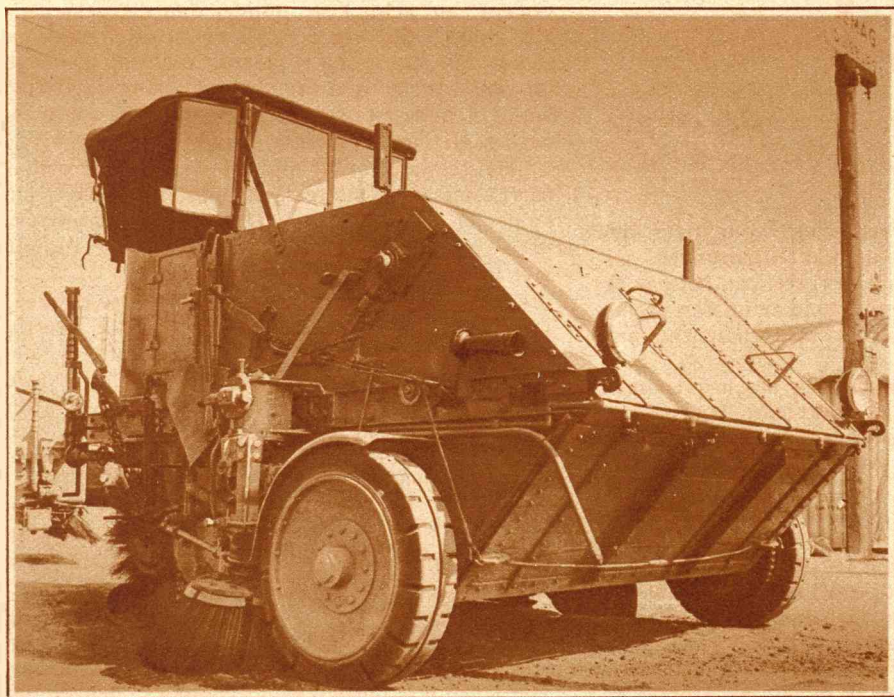

schen Aprilwind om haar slanke beenen heen, ze dook haar kin diep in het reepje bont van haar kraag.

Het was druk in de garage van mr. Starr op dat uur van den dag. Jonge kerels in blauwe overalls renden af en aan tusschen de auto's.

De trap opzij van de garage was slecht verlicht, maar Colleen kende er den weg. Frisch als de

Voor den Volkenbond is er blijkbaar nog werk genoeg. In de Fransche Alpen hebben groote legermanoeuvres plaats. Ook in dit berggebied wordt van tanks gebruik gemaakt.

Geen tank... maar een nieuw model automobiel voor de straatreiniging, welke gedemonstreerd wordt op de Najaars „Messe" te Leipzig.

Aprilwind kwam zij het propvolle, stoffige kantoor binnengewaaide.

Jack Starr draaide zich om op zijn kantoorstoel, en als hij inderdaad een hond was geweest, zou hij heftig gekwispeld hebben. Colleen gaf hem een kusje op z'n kruin en ging op z'n schrijftafel zitten met een van z'n handen tusschen de hare. Ze zei hem, dat hij er slecht uitzag en mager werd, en hoewel hij dienzelfden ochtend nog 197 had gehaald op de weegschaal, geloofde hij haar. Ze zei hem, dat hij zich overwerkte, dat hij een assistent op kantoor moest nemen. Hij beloofde, dat hij dat doen zou. Waarop Colleen Jim Delayne voorstelde.

„Dacht ik het niet," zei Jack bitter. „Je bent verliefd op dien jongen."

Hij trok z'n hand weg, maar Colleen vond die weer terug en keek met haar blauwe oogen, die waren als stukjes zomerhemel, regelrecht in zijn trouwe bruine hondenoogen. Ze zei hem, dat ze alleen om hem, Jack Starr, dacht, toen ze het zei. Dat ze dolveel van hem hield, maar dat het niet de liefde was, waarop je trouwde. Dat ze, als ze ooit met iemand trouwde dat ook zou doen omdat Jack dan weer dikwijls bij haar zou komen eten, zooals vroeger, toen haar ouders nog leefden. Hij geloofde haar en streelde met zijn vrije hand haar handjes.

„Dus je belooft me, dat je morgenochtend Jim op je kantoor haalt, Jackie? Op je eerewoord?" „Op mijn eerewoord," beloofde Jack Starr.

„Dat is dat," dacht Colleen, toen ze de trap weer afging naar de garage. Jim Delayne zette z'n benzinetank neer en hielp haar in een oud Fordje.

Hoewel het al tamelijk donker was, wilde Colleen niet hebben, dat hij zijn arm om haar heensloeg. Ze zei, dat hij vuil was en naar olie rook. Jim zette z'n hiel op de versnelling en antwoordde, dat dat niet de eerste keer was, en dat hij het zelf ook niet alles vond.

„Waarom kijk je dan niet uit naar 'n ander baantje?"

„Welja," bitste Jim, „die liggen maar voor 't grijpen!"

Colleen boog zich voorover haar ellebogen op haar knieën, haar kin in beide handen en scheen diep na te denken.

„Ik zal je aan 'n ander baantje helpen, Jim," zei ze eindelijk, „maar dan moet jij op je eerewoord, beloven, dat je ook iets voor mij zult doen."

„Eerewoord," gromde Jim, „en dat is..."

„Dat jij jouw ouwe baan aan 'n ander afstaat..." „Zeker aan een van die snotjongens, die altijd om je heendraaien."

„Stop Jim," waarschuwde Colleen, haar hand al aan de knop van 't portier.

„Ik wou je alleen maar zeggen, dat het er voor jou niets op aankomt, wie die van van je overneemt. Je hebt me beloofd, dat je het doen zou,

en ik heb m'n belofte aan jou al vervuld. Morgenochtend neemt Jack Starr je op 't kantoor. Ik hoop, dat je me eer aan zult doen. Dag Jim!"

„En dat is dat," dacht Colleen, toen ze vanaf het trottoir het fordje nawiufde. De oude boekhandelaar zat te dutten achter z'n toonbank toen zij binnenkwam. Hij keek haar door z'n half-geopende oogleden na, terwijl zij in 't donkere telefooncelletje verdween.

„Hallo.... Met Colleen. Luister, ik heb erover nagedacht, en ik heb

moeder kwamen, overboord gegooid. Hem genoodzaakt in een garage te werken.

Colleen, Colleen wat ben je begonnen?

Wat zou het voor hem zijn vanavond hier thuis te komen? Na acht harde werkdagen in de garage hier te komen en te moeten denken, dat dit voortaan zijn thuis zou zijn?...

Het dienstmeisje van zijn moeder zijn vrouw, de garage zijn werkplaats, en deze drie kamertjes zijn thuis. Colleen, Colleen!

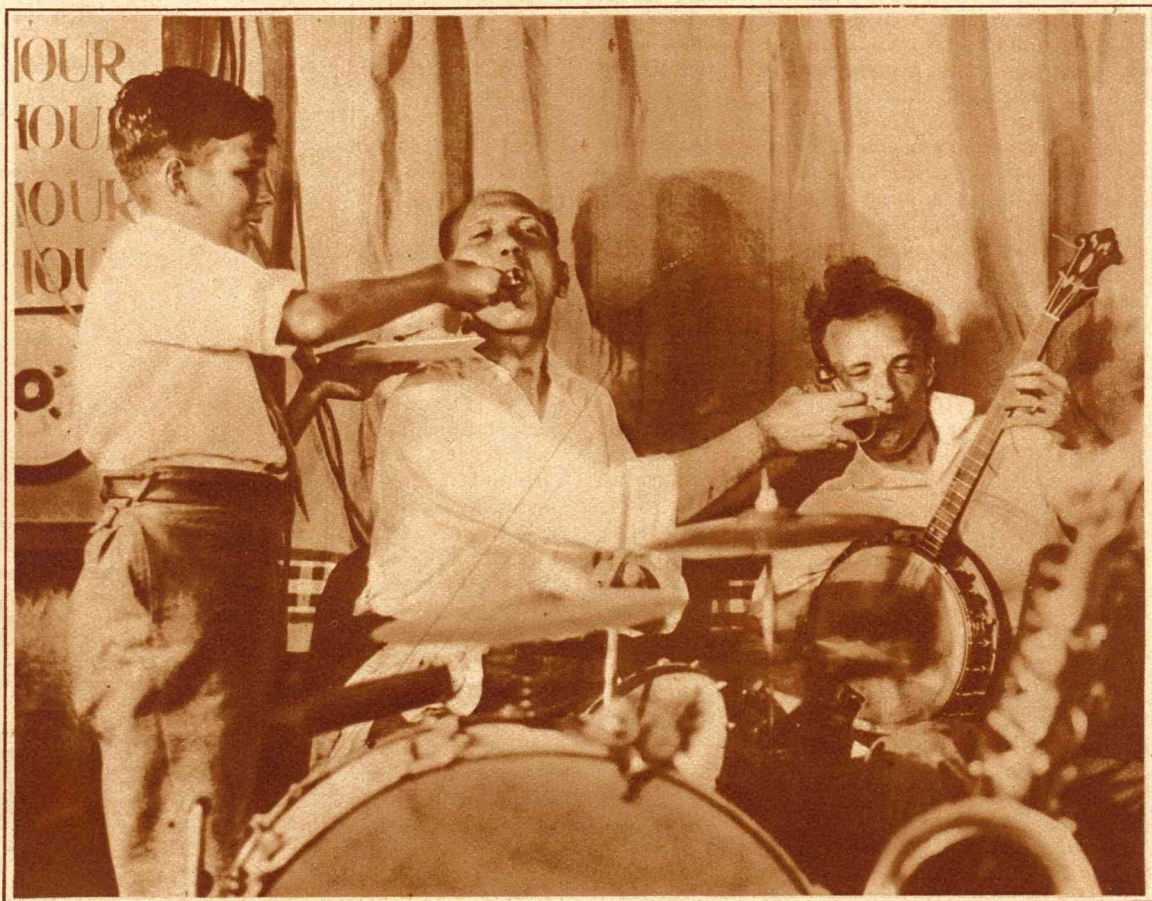
Om zes uur stond mr. Horace in het gangetje en keek om zich heen. Colleen moest hem hebben **VOELEN** aankomen, want hoe zacht hij het ook had gedaan, ze kwam de keuken uit, als geroepen. „Welkom thuis, lieveling. Hoe ie het geweest?"

„Colleen mijn lief, klein vrouwtje!" In twee stappen was hij bij haar en had haar in zijn lange sterke armen. Haar angst, al het getob van dien heelen langen dag leek haar nu een nachtmerrie.

„En dit is nu ons eigen huis, lieveling! We zitten hier prachtig! Ik heb m'n leven lang verlangd naar zoo'n uitzicht. Ik ga onmiddellijk kennismaken met de kuip."

Colleen bracht een nieuw stukje geurige zeep en handdoeken.

„Lieveling, je hebt me nog niet gezegd hoe het

Record-waanzin. Tijdens een nonstop-jazzband-wedstrijd werden de muzikanten op deze manier gevoederd.

besloten dat het „ja" zal zijn.... Zoo gauw mogelijk? Goed, ik zal zorgen, dat ik alles in orde heb.... Om negen uur, voor Park and Lisbon... Wacht even, je herinnert je toch alles wat je vanmiddag gezegd hebt? Allright dan. Tot straks.... lieveling!"

Toen Colleen den volgende morgen in haar driekamer-appartementje alleen bleef, was er geen lach in haar blauwe oogen.

Zij liet zich op de oude sofa neervallen en verborg haar gezicht in haar handen. Zij was nu Colleen Morrison. Ze was de vrouw van mr. Horace, ze was alles wat Horace bezat. Ze had alles van hem weggenomen en kon er alleen haarzelf voor in de plaats geven. Ze had het durven doen omdat ze gedacht had, dat ze hem evengoed gelukkig zou kunnen maken als Jack Starr, of Jim of Eddie.

Ze had gedacht, dat ze sterk was en verstandig. Maar nu voelde ze, dat ze niets anders was dan een kleine domme gans, verschrikkelijk verliefd op een rijken, verwenden jongen. Zijn geluk ging haar boven alles. En wat had ze voor hem gedaan? Hem weggenomen van z'n thuis, z'n vrienden, z'n fortuin. Haar eigen inkomsten, die van zijn

werk was," riep ze buiten op het gangetje tegen de gesloten deur.

„Reusachtig!" riep hij terug boven het geluid van het plassende water uit. „Morgen begin ik met reparaties. 't Is 'n geluk, dat ik thuis altijd zooveel aan den wagen heb liggen te mieren, 't komt me nu goed te pas."

En na 'n oogenblik: „'t Water stroomt hier nog flink, naar gelang we zoo hoog zitten, hè?"

Colleen leunde moe tegen het raam. Was het echt, of deed hij maar alsof? Hoe zou ze het ooit weten? Hij hield zich groot voor haar, maar in z'n hart.... Wat had ze gedaan? Was het maar niet het beste om weg te gaan? Mocht ze hem dit nog langer laten volhouden?.....

En toen kwam het, het danste door het sleutelgat van de badkamer, het overstemde het stroomende water... een liedje. Half gezongen, half gefloten, zonder veel muziek, maar zoo vol tevredenheid en zorgeloosheid, dat zelfs Colleen er niets anders in kon hooren. De lichtjes dansten plotseling weer in Colleen's oogen.

„Goddank," fluisterde ze, „Goddank! Hij betreurt het niet, hij is werkelijk gelukkig! Hij zingt in z'n bad!"

De Bronzen Man

door E. Everett Green

F HOOFDSTUK I DE JONGEN EN HET MEISJE

Luitend liep de jongen den steilen berg af, een knapzak op den rug en 'n alpenstok in de hand. Hij droeg een tweedpak en hooge leeren schoenen. Voor het gemak had hij zijn boord afgedaan en in zijn zak gestopt; zijn gebruiende hals was duidelijk zichtbaar. Een hoed droeg hij niet en 't dikke, krullende haar, dat tijdens de wandeling in de war was geraakt, had een kastanje-bruine kleur, evenals de zware wenkbrauwen, die elkaar bijna raakten boven de diepliggende oogen. Die oogen hadden ook ongeveer dezelfde tint als 't haar — roestbruin, met een bijna gouden gloed in hun diepten. Zijn vierkant gezicht was getaand door weer en wind en door den gloed van de zon op de besneeuwde bergen. Zijn pak en schoenen waren eveneens bruin, en zijn groote, sterke handen hadden haast de kleur van mahonie. Hij was dien zomer zestien geworden, maar had voor ouder kunnen doorgaan. Hij was niet buitengewoon groot voor zijn leeftijd, maar zijn gestalte was stevig gebouwd, wel gevormd en krachtig. Zijn bewegingen droegen eerder 't stempel van kracht dan van sierlijkheid; toch ontbrak 't hem niet aan lenigheid, zooals hij zigzag naar beneden ging, telkens 't gebaande pad verlatend om zooveel mogelijk den weg te bekorten. Al was hij geen geboren Zwitsersche bergbeklimmer (zijn Engelsch voorkomen weersprak dat ten stelligste), hij moest toch wel aan bergtochten gewend zijn, anders had hij nooit die behendigheid gekregen, die vastheid van blik, of de juiste berekening, waar hij 't best den voet neer kon zetten.

Tot zoover over den jongen.

Het meisje lag als een klein ineengefrommeld wit hoopje aan den voet van een miniatuur afgrond. Haar lang donker haar viel over haar schouders; haar wit jurkje was vuil en gescheurd. Een klein voetje in een wit zijden kousje was opgezwellen en 't tengere figuurtje beefde van 't pijnlijke en angstige snikken. De kleine bebloede handjes hielden nog een paar witte bloempjes vast. Ze was vast overtuigd, dat 't het beroemde edelweiss was, waarvan ze zoo dikwijls had hooren spreken. Zelfs in haar gevaarlijken val had zij ze niet losgelaten, hoewel ze nu geknakt en verlept waren, treurig om aan te zien — juist zooals 't kleine tienjarige meisje zelf. Haar groote donkere oogen stonden vol tranen, toen ze plotseling 't hoofdje ophief om te luisteren. 't Scheen haar een eeuwigheid toe dat ze op den grond gelegen had; en wanhopig vroeg ze zich af of ze wel ooit gevonden zou worden.

Maar ja, daar hoorde ze voetstappen — fluiten! Ja, en ze kende 't wijsje ook — een Engelsch liedje. Nieuwe hoop doortilde haar; ze verhief haar stem en riep om hulp.

't Fluiten hield op. 't Leek haar, dat ze voetstappen vlak boven haar hoofdje hoorde. Toen riep een stem over den vooruitstekenden rand haar toe:

„Is daar iemand beneden?”

„Ja, ja — ik lig hier. Ik reikte naar een paar bloemen en viel. U moet

een touw halen, vlug alsjeblieft. Als u naar 't hotel gaat aan den voet van den berg geven ze er u wel een. 't Is een groote, steile afgrond. U kunt niet naar me toekomen zonder touw. Oh!”

Want voor ze nog had uitgesproken, klom iemand naar haar toe — als een vlieg langs den muur, leek 't wel; of een van de gemzen, die ze door een verrekijker gezien had. Een oogenblik later boog een lange bruine jongen zich over haar heen, keek naar haar gezwollen voet en haalde plotseling een groot mes uit zijn zak.

„Ik moet dat schoentje lossnijden; 't knelt natuurlijk verschrikkelijk. Je voet is vreeselijk opgezwollen.”

't Kind schrok en had hem willen toeroepen haar voet niet aan te raken. Maar hij had 't voetje al in zijn groote sterke handen voor ze iets had kunnen zeggen en 't volgend oogenblik was 't pijnlijk knellende schoentje handig opengesneden en de gekneusde enkel van de pijnlijke knelling bevrijd. Nog een oogenblik later en de jongen had een grooten, niet al te schoonen zakdoek uit zijn zak gehaald, natgemaakt in een plas, die zich tusschen een paar rotsen gevormd had en dien om 't pijnlijk brandende enkeltje gewikkeld, waarna de verbaasde maar dankbare patiënte een zucht van verlichting slaakte.

„Je zult eens zien, dat je je dadelijk veel beter voelt,” zei de jongen, die een korte, eigenaardige manier van spreken had, waaraan de sierlijke oortjes van 't kleine ding niet gewend waren. „Zooiets overkomt jongens dikwijls met voetballen. Ik heb mijn enkel ook wel eens verstuikt. Ik weet, wat 't is. Maar hoe kom je hier zoo heelemaal alleen? Dat is toch veel te gevaarlijk!”

Er flikkerde iets in de oogen van het kind, zelfverdediging, stoutheid, maar ook angst.

„Ik liep weg!” riep ze. „Ik wist, dat ze me niet alleen zouden laten gaan. Ik wou wat edelweiss hebben — niet koopen, weet je, maar 't zelf plukken. We gaan hier haast weg. Ik wachtte mijn kans af en liep weg. Ik wist, dat edelweiss heel, heel hoog groeit. En ik heb 't. Kijk. Ik viel,

terwijl ik er naar greep; maar ik heb 't goed vastgehouden.” Ze deed No. 1 haar handje open en liet hem haar schat zien, geknakt en verlept. De woorden sprongen den jongen naar de lippen voor hij er nog bij dacht. Maar als hij 't haar uit medelijden al niet verteld had, zou ze 't toch van een ander hebben gehoord.

„Noem je dien rommel edelweiss? 't Is een heel gewoon plantje, dat je overal in de winkels krijgen kunt. Nee hoor, edelweiss is heel wat anders. Dat vind je vlak bij de eeuwige sneeuw en daar is 't nog schaarsch genoeg. Wacht even! Ik heb een beetje in mijn trommel. Ik zal je er wat geven, dan kun je 't verschil zien.”

De tranen kwamen weer bijna te voorschijn. De teleurstelling was te wreed — en kwam te plotseling. Maar de jongen had zijn knapzak al open en ze zag daarin een groote botaniseertrommel, zooals natuurvorschers ze bij zich hebben. Maar wie had zooiets bij dezen jongen verwacht?

„Kijk!” zei hij, in zijn schatten wroetend; „nu kun je 't verschil zien, is 't niet?” en hij begon den specialen vorm van 't teere sneeuw- en ijsplantje uit te leggen, tot 't kind de teleurstelling van haar vergissing en haar pijnlijken voet vergat en aan niets anders meer dacht dan aan 't nieuwe wonderland, dat voor haar oogen openging, terwijl de bruine jongen plantje na plantje aanwees, soort na soort van zijn verzameling, haar vertellend, waar elk takje gevonden was, wat de diverse kenmerken er van waren en welke avonturen hij tijdens 't verzamelen had meegemaakt.

Ze dacht aan geen uur of tijd, tot de jongen plotseling overeind sprong.

„Lieve hemel, maar je mag niet zoo lang hier blijven zitten, terwijl je voet al maar dikker wordt en je familie misschien in doodsangst verkeert! Hier, neem jij dat stukje edelweiss. Je mag 't houden. Ik zal de rest opbergen en dan moeten we zien, dat we je thuis krijgen, waar dat ook is.”

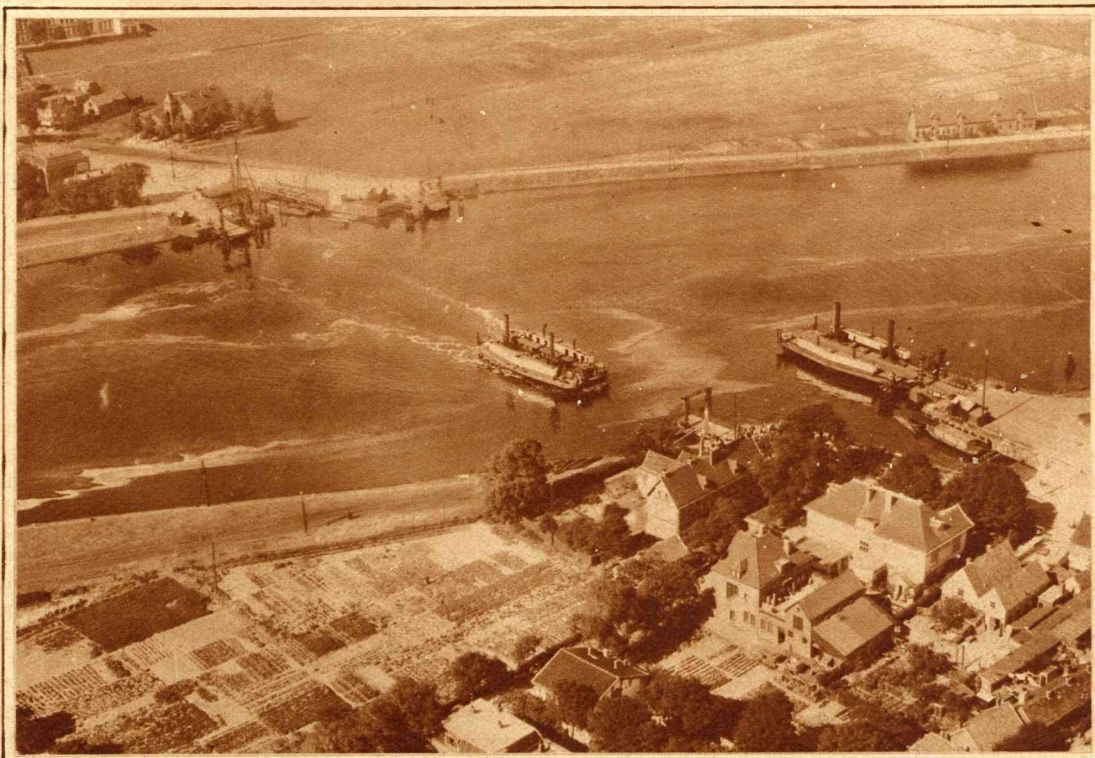
„Oh, ik geloof nooit, dat 't gaat,” antwoordde 't kleine meisje; „ik zal wel moeten hier blijven tot ze met touwen komen. Als je naar hen toe wilt gaan, bruine Boy, dan zal ik wachten tot je terug komt.”

Haar woorden klonken heel dapper, maar haar mondhoeken trilden. 't Was vreeselijk troosteloos heelemaal alleen. Toen de jongen er was, had ze 't niet meer zoo erg gevonden; maar als hij wegging —

„Hoe ver is dat hotel van jullie?”

„Oh, heel ver; maar die weg gaat er naar toe. En misschien zijn er wel menschen uitgestuurd om naar me te zoeken.”

„Ja, en heb je ooit gehoord, dat zulke menschen de goede richting kiezen? Ze zullen elk plaatsje doorsnuffelen, maar dit zien ze natuurlijk over 't hoofd. En kijk eens naar die donkere wolken! We krijgen onweer en als 't gaat regenen, ben je in een minimum van tijd doorweekt. Nee, er staat ons maar één ding te doen. Je moet op mijn rug klimmen, en ik klauter met jou naar boven; en

De veerpont bij Velsen.

(Foto K.L.M.)

als we eenmaal daar zijn, dan is de rest een peulschilletje. Ik kan je dragen en misschien komen we onderweg wel een ezel tegen. In alle geval, 't komt best in orde!"

"Maar dat kun je niet!" riep 't kind, en ze keek naar boven, waar de afgrond haast steil omhoogging. „Ik geloof nooit, dat je alleen naar boven kunt, laat staan dan met mij op je rug."

Als eenig antwoord begon hij te lachen, zwaaiende zijn knapzak over zijn schouder en begon naar boven te klimmen met een vastberadenheid en behendigheid, die haar verbaasden. Ze zag hem zich aan den rand vastgrijpen en zich naar boven trekken; een paar minuten later kwam hij weer terug, nu zonder knapzak en langs een omweg.

"'t Is even gemakkelijk als liegen," riep hij.

"Nee, je hoeft niet te schrikken! Dat is maar bij wijze van spreken. Ik ben alleen bang, dat ik je voet pijn doe. Maar ik zal heel erg voorzichtig zijn; en in elk geval zal 't niet zooveel pijn doen als 't liggen hier in een donderbui, alleen en doornat."

't Kleine meisje had geen gebrek aan moed; ze klemde de lippen stijf op elkaar, toen de jongen haar optilde en op haar gezonde been neerzette. Toen knielde hij voor haar neer, dat ze de armen om zijn hals kon slaan en hem goed kon vastpakken, voor hij opstond. Van zijn ceintuur maakte hij een soort slinger voor den pijnlijken voet. Toen stond hij op en begon de bestijging, hij vroeg niets en hield ook geen oogenblik halt, hoewel hij van tijd tot tijd de stokkende ademhaling hoorde van 't kind, waardoor ze verried, dat de tocht haar pijn deed.

"Ziezoo!" riep hij, toen ze eindelijk boven stonden. „Is 't niet goed gegaan? Je bent een dapper klein ding. 't Spijt me, dat ik je pijn moest doen; maar ik kon 't niet helpen. 't Ergste is nu voorbij, dat zul je zien."

't Kleine gezichtje was heel bleek, toen hij 't kind op een bed van mos neerlegde; maar ze glimlachte moedig, keek door haar tranen heen naar hem op.

"Je hebt me zoo voorzichtig gedragen. Wat ben je handig en sterk! Ik moet zoo zwaar voor je geweest zijn!"

"Zwaar! — ongeveer zoo zwaar als een spinneweb," lachte de jongen, die bezig was met 't afschillen van een tak. „Kijk eens hier," vervolgde hij, „ik maak hier een steun van voor je voet, dan hoeft die niet naar beneden te hangen; daarna neem ik je eenvoudig in mijn armen. Dat zal beter gaan dan op mijn rug."

"Hij was werkelijk een heel handige jongen," besloot 't kind, hem gadeslaand in zijn vlugge, wel overdachte bewegingen. Hij maakte heel handig een steuntje voor haar voet en toen dat aan haar been bevestigd was met de riemen van zijn knapzak, nam hij haar in zijn armen, even handig als een geboren verpleegster en hij had zijn zak op den weg willen achterlaten, als zij er niet op gestaan had, dien voor hem te dragen.

"Je zult me nooit den heelen weg kunnen dragen, bruine Boy," zei ze.

Met een lachje in zijn bruine oogen keek hij haar aan, terwijl hij antwoordde:

"Wedden?"

Maar niettegenstaande de zelfverzekerdheid van den jongen moesten ze toch bij tusschenpoozen halt houden; en toen ze dat voor den derden keer deden, wees 't meisje naar een paar rookkolommen, die uit de diepte opstegen en zei:

"Daar beneden ligt 't hotel. Je gaat toch mee, bruine Boy? En vader zal — zal je bedanken, dat je zoo lief voor me geweest bent."

Ze aarzelde of ze er nog aan zou toevoegen: „en beloonen." Ze kon niet uitmaken of de jongen arm was of niet; of hij blij zou zijn geld te krijgen of beleedigd. Ze keek hem in 't gezicht en hij antwoordde vlug en beslist:

"Ik ga nooit naar hotels. Ik zal je veilig aan je familie overgeven, maar dan ga ik onmiddellijk weg. Mijn vacantie is bijna om. Ik heb geen tijd om me ergens op te houden."

Haar oogen gingen ver open en peinzend keek ze hem aan. 't Was een aardige jongen, vond ze, hoewel een beetje vreemd. Hij was heel vriendelijk geweest en ze mocht hem. Ze wilde niet, dat hij weer ineens uit haar leven zou verdwijnen. Ze vond hem tamelijk belangwekkend.

"Zal ik je dan nooit meer zien?" vroeg ze.

Zijn oogen blikten recht in de hare. Even zweeg hij, en toen zei hij een heel vreemd iets, hoewel 't een van die gezegden was, die minder vreemd zijn, wanneer ze gesproken worden tot een kind dan tot iemand die ouder is.

Steegje aan de Geldersche kade te Amsterdam.

"Misschien zal je me in een heelen tijd niet meer zien. Maar eens kom ik terug — en zal met je trouwen. Als ik kom, zul je dan klaar zijn?"

Ernstig en verwonderd keek ze hem aan; ze leek zijn woorden te wegen, maar was er niet verwonderd over.

"Ik geloof niet, dat ik 't kan, bruine Boy," antwoordde ze. „Ik ben de dochter van een graaf. Als ik trouw, zal ik een goed huwelijk moeten doen. Mijn gouvernante heeft me dat dikwijls verteld."

"De dochter van een graaf," herhaalde hij langzaam. „Dat spijt me. Daardoor wordt 't misschien moeilijker. Maar 't gebeurt toch. Wil je me zeggen, hoe je heet?"

"Ik heet lady Marcia Defresne. Mijn vader is lord St. Barbe. Vroeger waren we half Fransch, maar nu niet meer."

"Zeker meegekomen met Willem den Veroveraar," sprak de jongen. „En heet je Marcia? Dan hoor je dubbel bij mij."

Met groote oogen keek ze hem aan, niet begripend. „Ik zal in mijn eigen stand moeten trouwen, bruine Boy," zei ze en in haar vriendelijke houding tegenover haar metgezel mengde zich toch iets fiers. „Ik weet niet, hoe 't komt,

maar ik geloof niet, dat jij daar toe behoort. Ben je boos, dat ik 't zeg?"

"Hemeltje-lief, nee!" riep de jongen met een gloed in zijn oogen, hoewel ze niet wist welk gedeelte van haar antwoord dien gloed teweeggebracht had. Onderzoekend waren zijn oogen op haar gevestigd. Toen stelde hij een vraag — een vreemde vraag om die aan een klein kind ter beantwoording voor te leggen. „Trouwen dochters van graven dan nooit buiten hun eigen wereld?"

Marcia dacht na. Kind als ze was, leefde ze toch in een wereldje, waarin ze meer hoorde en zag dan kinderen uit een gewoner milieu.

"Soms wel," antwoordde ze, „maar dan is er altijd wel iets, dat er tegenover staat. Hij moet dan iets gedaan hebben, dat hem beroemd gemaakt heeft of hij moet heel, heel rijk zijn."

"Ah!" zei de jongen, en hij floot even. „Ik dacht wel zoo iets."

Zwijgend keken de jongen en 't meisje elkaar aan. Hij zoo sterk, zoo beslist, zoo heersenzuchtig — vierkant gebouwd, als de zonen uit 't volk, toch met een fierheid, zoowel geestelijk als lichamelijk, die hem boven de gewone klasse deed uitsteken; zij even fijn en teer als een Sèvres porseleinen herderinnetje, een schepseltje uit een droomwereld — een wonderkind in zijn oogen, zooals hij nooit gezien had — en haar beeld bracht toekomstplannen, waarin hij zich tot dusverre nog nooit op die manier had verdiept.

Toen nam hij haar weer in zijn armen en zijgend droeg hij haar terug naar de bewoonde wereld.

Een paar minuten later toonde het toesnellen van een aantal menschen uit een groot hotel, dat hun naderen opgemerkt was. Spoedig waren ze omringd door een druk pratende, opgewonden menigte. 't Kleine meisje werd binnen gedragen, hij nam zijn knapzak, ging een paar passen opzij en liet de anderen passeeren.

Een kleine blonde jongen was op 't meisje toegevlogen en stond nu naast haar, terwijl ze op 't terras lag. Hij stelde een stortvloed van vragen, terwijl anderen zich om 't tweetal verdrongen en Marcia haar best deed haar verhaal duidelijk voor te dragen.

"Een jongen — welke jongen?" vroeg lord St. Barbe, eindelijk den zin harer woorden begripend en om zich heen kijkend.

"De jongen, die me hierheen gedragen heeft — waar is hij gebleven?" vroeg Marcia overeind komend.

Maar na de eerste ontmoeting had niemand den jongen meer gezien. Hij was spoorloos verdwenen en alleen de edelweiss vastgestoken op Marcia's hoed was een bewijs, dat ze niet gedroomd had en dat de bruine Boy werkelijk een oogenblik in haar leven geweest was.

HOOFDSTUK II

NA TIEN JAAR — TWEE TOONELEN

Marcus Drummond stond met zijn rug naar 't vuur. Zijn ouders zaten in een ernstig gesprek verdiept aan weerskanten van den haard, hijzelf verloor geen woord van 't gesprokene en keek de sprekers om beurten aan. Zijn moeder was opgewonden en verried die opwindende door een zenuwachtig bewegen van de handen en een veel vlugger praten. Er was iets majestueus in 't uiterlijk van lady Drummond — iets statigs in haar manieren. Van haar had haar zoon zijn forsche gestalte geërfd en de regelmatige gelaatstreken, hoewel die scherper waren dan de hare. De vierkante kin kwam van zijn vader; maar Marcus Drummond was veel knapper dan Sir Robert ooit zijn zou. 't Mankeerde den laatste niet aan kracht; maar hij had niet 't voorname over zich, dat 't kenmerk is van hooge geboorte.

(Wordt voortgezet)

VROUWENLEVEN

Gebreid Speelgoed

EEN NEGERPOP

Blijkens de ontvangen brieven schijnt de gebreide kameel, waarvan ik hier indertijd een beschrijving gaf, buitengewoon in den smaak te zijn gevallen, en op veler verzoek zal ik, nu het zoo heel zoetjesaan tegen Sinterklaas begint te loopen — 'n paar maanden tijd mogen we wel hebben als we in verloren uurtjes voor de vreugde van onze kleintjes aan 't breien willen gaan — nu en dan weer eens 'n gebreid stukje speelgoed beschrijven.

Ik zal beginnen met te voldoen aan het verzoek van een onzer lezeressen, die me schrijft dat ze al zoo vele kinderen gelukkig heeft gemaakt met een gebreiden kameel en ze nu gaarne een model zou willen hebben voor een pop. Ik vertrouw dat dit kleurige poppetje evenzeer in den smaak zal vallen als de kameel.

Negerpop. Gezicht, handen en beenen van de pop zijn gebreid in chocoladekleurige wol, afwisselend een toer rechts en een toer averchts, zoodat er aan den goeden kant enkel rechtsche steken te zien komen. De rest van de pop wordt aldoor rechts gebreid, waardoor ribbels gevormd worden. Het truitje van de pop is rood met wit kraagje, witte manchetten en witte knopen, het broekje is groen, de kousjes rood met wit randje, de schoentjes zwart, de baret rood met 'n witte pluim. Natuurlijk kunnen er ook andere kleuren-combinaties worden genomen, mits de kleuren helder zijn en vroolijk.

Men begint bij het hoofd, waarvoor 12 st. worden opgezet met bruine wol. 1 toer breien; in den 2den toer 1 meerderen in den eersten en in den laatsten steek; 3de toer aver. breien. Deze beide toeren worden 2 keer herhaald, waarna men 18 st. op de naald heeft. 10 toeren breien afw. rechts en av. 18de toer bij het begin en het einde van de naald 2 st. samenbreien, 1 toer aver. Deze beide toeren een keer herhalen; daarna op de overblijvende 14 st. 1 toer r. 1 toer aver. breien voor het halsje.

Bruine wol afbreken en witte aanhechten voor het kraagje. Verder worden nu voorloopig alle toeren rechts gebreid. 1ste toer met witte wol 1 st. meerderen in den eersten en in den laatsten steek, 1 toer breien, deze beide toeren 2 keer herhalen.

Witte wol afbreken en roode aanhechten. In den eersten en laatsten st. 1 st. meerderen, 1 t. breien; deze beide toeren 1 keer herhalen. Er zijn dan 24 st. op de naald; hierop 30 t. breien.

Roode wol afbreken en groene aanhechten voor het broekje. 12 st. breien, de andere op de naald laten voor de tweede broekspijp. Op de 12 st. 23 t. breien.

Groene wol afbreken en bruine aanhechten. Bij het begin en bij het einde van de naald 2 st. samenbreien, volgende t. aver. breien; deze beide t. een keer herhalen, dan 3 maal 1 t. r. 1 t. aver.

Bruine wol afbreken en witte aanhechten. 2 t. breien.

Witte wol afbreken en roode aanhechten. 8 t. breien.

Roode wol afbreken en zwarte aanhechten voor de schoentjes. 4 t. breien, 2 st. samenbreien bij het begin en aan het eind van de naald. De 6 overgebleven st. afkanten.

Het tweede been wordt precies hetzelfde gebreid.

Hiermee is de voorhelft van de pop klaar. Voor de achterhelft breit men het hoofd enkel rechts, zoodat ook daar ribbels komen. Alleen voor het halsje 1 t. r. en 1 t. aver. Overigens volgt men de aanwijzingen hierboven gegeven voor de voorste helft.

Voor de oogen van het poppetje neemt men 2 donkere, glinsterende, langwerpige kralen en naait aan weerskanten daarvan een steek van dunne witte wol. Voor den neus duwt men het daarvoor in aanmerking komende gedeelte met 'n propje watten aan den binnenkant zooveel mogelijk naar voren en bevestigt dit

met 'n paar stevige, onzichtbare steken. Twee steekjes roode wol, waarvan de onderste half zoo groot als de bovenste geven den mond aan.

De armen. Met roode wol 3 st. opzetten, 1 t. breien, volgende t. 1 st. meerderen in den eersten en in den laatsten st. Deze beide t. 5 keer herhalen. 1 t. breien. Op de nu verkregen 15 st. 16 t. breien.

Roode wol afbreken en witte wol aanhechten voor manchet. 4 t. breien.

Witte wol afbreken, bruine wol aanhechten voor de hand. 1 t. r. 1 t. aver. 2 st. samenbreien

Een kleurige gebreide Negerpop.

PIQUE-KRAAGJES. Men draagt te Parijs op 't oogenblik veel piqué-kragen en manchetten. De meeste dezer garnituren zien er uit alsof zij van crêpe papier werden geknipt, en doen buitengewoon frisch en jeugdig aan.

bij den 1sten en bij den laatsten st. 1 t. aver. Deze beide toeren 3 keer herhalen. Afkanten.

De tweede arm wordt op dezelfde manier gebreid.

Hoofd en kraagje worden aan elkaar genaaid, de mouwen worden aangenaaid en dicht genaaid — aan den verkeerden kant natuurlijk, waarna hoofd en armen opgevuld worden. Bij de beenen kan men deze bewerking het beste een voor een toepassen.

Het vullen kan geschieden met watten, met kapok of beter nog met uitgeplozen katoen van versleten badhanddoeken bijv. Het moet met zorg geschieden en het breiwerk moet hierbij zooveel mogelijk worden uitgerekt.

Vóór het vullen van de beenen schuift men een stukje stevig karton, ter grootte van 'n kwartje ongeveer, onder in de schoentjes, waardoor de pop gemakkelijker zal kunnen staan. Wanneer het eerste been gevuld is kan men het truitje aan een kant dichtnaaien, terwijl de andere kant natuurlijk open moet blijven voor de vulling van de rest.

De knoopjes op de trui kunnen door Fransche knoopjes van witte wol worden aangegeven; men kan er ook kleine witte knoopjes op naaien.

Voor de baret van roode wol worden 30 st. opgezet. Men breit 6 t. 1 r. 1 aver. In den 7den toer om den anderen st. 1 st. meerderen. 1 t. aver. breien. Deze beide toeren 1 keer herhalen. Er zijn dan 68 st. op de naald. 12 t. breien. 1 t. r. 1 t. aver. Volgende t. op gelijke afstanden 12 keer minderen, 1 t. aver. Deze beide toeren 3 keer herhalen. Er blijven dan 20 st. op de naald, waardoorheen men een draad haalt, dien men strak vasthecht. Dan wordt de muts opzij dichtgenaaid en gesierd met een terzijde afhangende pluim van witte wol.

THÉRÈSE.

WASCH GERUST UW FRAAIE GEKLEURDE ZOMERTOILETTEN THUIS. ALLES WAT VEILIG IS IN WATER, IS VEILIG IN

LUX

LK 101-0238 H

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Het jeugdtournooi van V.V.A. Het groot aantal deelnemers poseert voor den fotograaf van De Stad.

SPORT VAN ZONDAG

V.V.A. EN DE JEUGD

Op hun velden aan de Kruislaan hebben de V.V.-Aers Zondag de jeugd op visite gehad.

Eenige honderden voetballers zoo tusschen de 14 en 19 jaar hebben wederom een groot deel van het terreincomplex aan de Kruislaan bevolkt om er te kampen om roomkaas uit Alkmaar, siroopwafelen uit Gouda en andere lekkernijen, welke temidden van bekers en medailles een plaatsje hadden gevonden op het bescheiden tribunetje.

Het jeugdtournooi van V.V.A. is bekend en beroemd, ver in den omtrek. Wij hebben bewondering voor een club als deze, die met zooal niet berooide, dan toch zeker bescheiden geldmiddelen de struggle for life voert, en ondanks dit nog de duiten vindt om een paar honderd jongens een dag van echt sportief genot te verschaffen. Want.... er

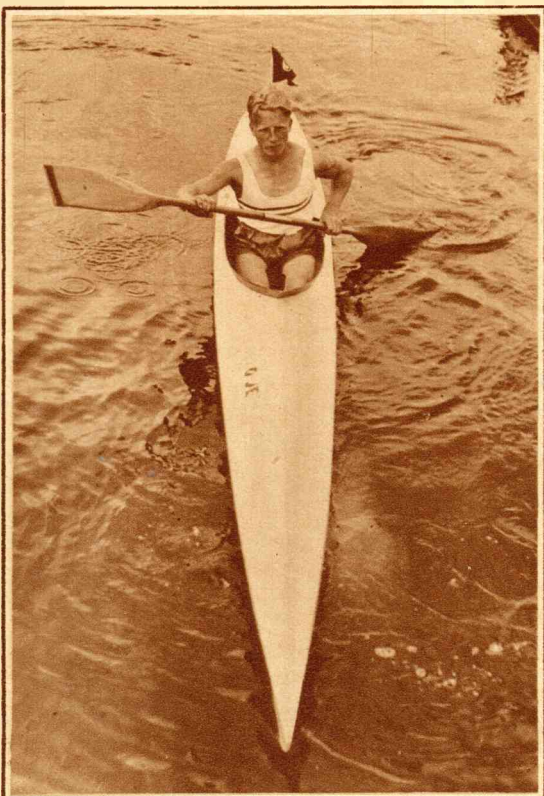
moet geld bij, dat heeft zelfs een leek op dit gebied onmiddellijk door.

U vraagt met welke bedoeling dit jaarlijksche voetbalfeest voor de jeugd wordt gehouden? Propaganda voor het voetbalspel onder de jongens. V.V.A. wil een deel van de Amsterdamsche jeugd door middel van king soccer aan zich binden en tracht op deze manier tot dit doel te geraken. Een streven, dat wij gaarne steunen. Wanneer we zien, hoe voorbeeldig de V.V.A-ers op een dag als Zondag j.l. voor eens andermans kinderen zorgen, dan moeten de spruiten uit hun eigen gezin wel op een zeer voorbeeldige wijze worden grootgebracht.

Bij de wedstrijden zelf verveelt men

Politievoetbal. De elftallen der Hollandsche en Belgische politiemannen, welke elkaar Zondag te Amsterdam bekampten.

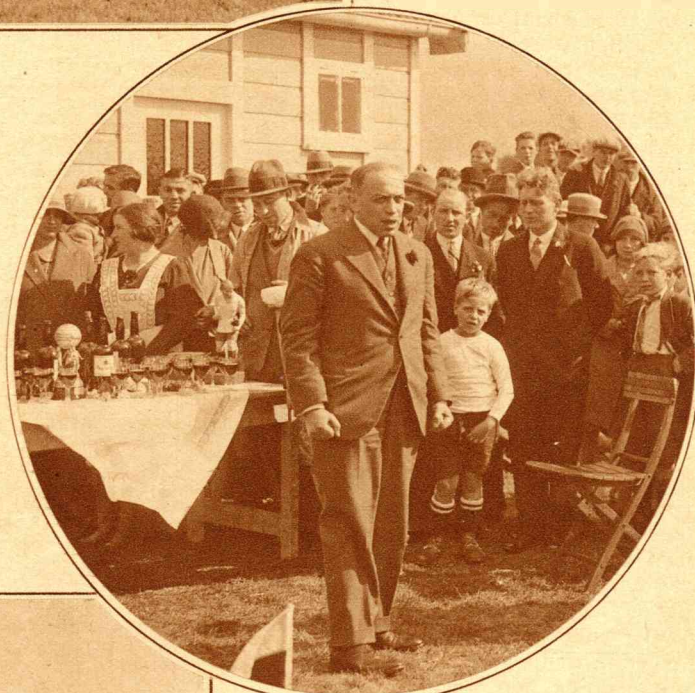

De kano-raceroeier H. de Wit van het Zwaansche „Stormvogels”, die ook eerste was in den landenwedstrijd West-Duitschland—Holland, in de nieuwe internationale racekano, welke Zondag voor het eerst op de Zwaansche wedstrijden ingebruik werd genomen.

zich geen moment. Wat deert ons het spelpeil, als men ziet met welk een enthousiasme hier de Hollandsche jeugd elkaar de vliegen tracht af te vangen. En dan het gelijke spel, met de strafschoppen na afloop. Een prachtuitvinding, waar heel de voetbalbende, mitsgaders jong en oud van den kant, bij te hoop loopt.

De reputatie van V.V.A.'s jeugd-wedstrijden is gevestigd. Men heeft nog slechts den wensch uit te spreken, dat de clubs in het algemeen en V.V.A. in het bijzonder vruchten zullen plukken van dit belangrijke jeugdwerk. Dit soort voetbal schijnt ons voor jongelui meer te verkiezen dan de wedstrijden in competitieverband.

Blauw Wit heeft wederom den A.R.O.L.-beker gewonnen. Ditmaal

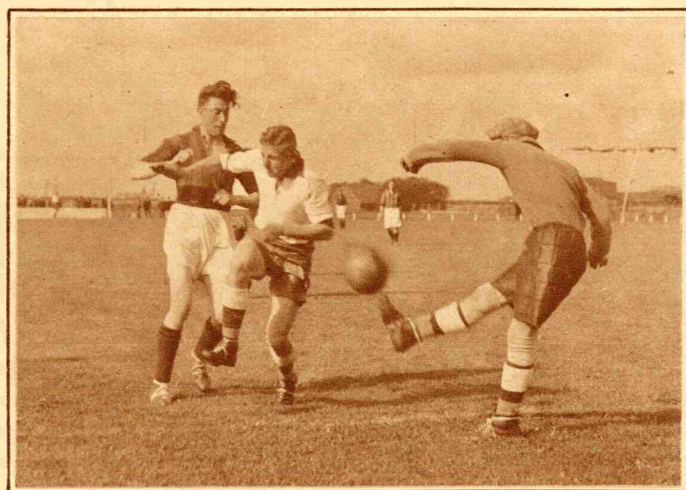

Bij de opening van Spartaan's nieuwe voetbalterrein aan den Spaarndammerdijk. Moment tijdens de rede van wethouder Polak.

bewoners het hierbij niet zullen laten.

Voor A.F.C. doet het ons een genoegen, dat dit jaarlijksche tournooi weer zoo in alle opzichten is geslaagd. Ook het Amsterdamsche publiek kan zich dit tot een eer aanrekenen. Binnen noch rond de lijnen een enkele wan-klank. Het blijkt maar al te vaak niet mogelijk, wanneer zooveel clubmen-schen het veld bevolken.

Na een eenigszins aarzelend begin is het A.R.O.L.-beker-tournooi uitgegroeid tot één der belangrijkste wedstrijdenreeksen in het land. Het spel gaat nu, na dezen uitermate geslaagden proloog, eerst recht beginnen. Moge het ons een-zelfde sportiviteit brengen.

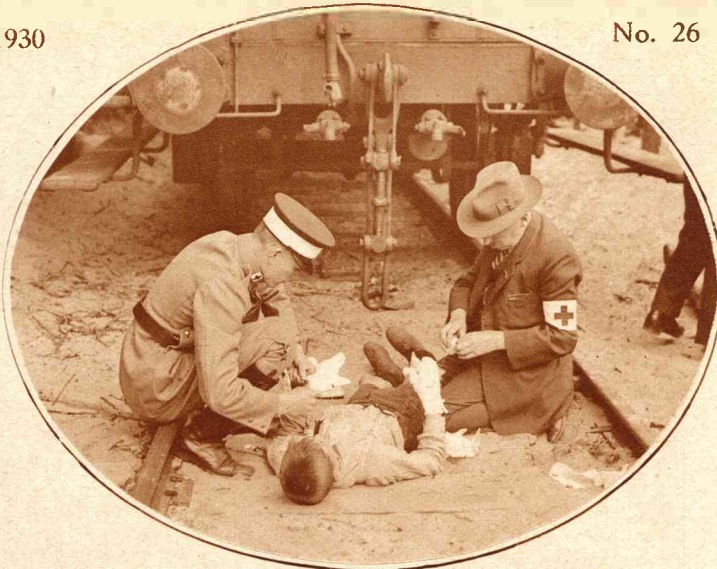

Spelmoment uit de politie-match Holland-Berlijn. Andriesen belaaft het doel der Duitschers, die met 5-3 den wedstrijd wonnen.

Een namaak-spoornegongeluk werd door de Roode Kruis Transport-Colonne voor Haarlem en Omstreken georganiseerd op het zijspoor der lijn Haarlem-Zandvoort. Een overzicht van het terrein van de ramp.

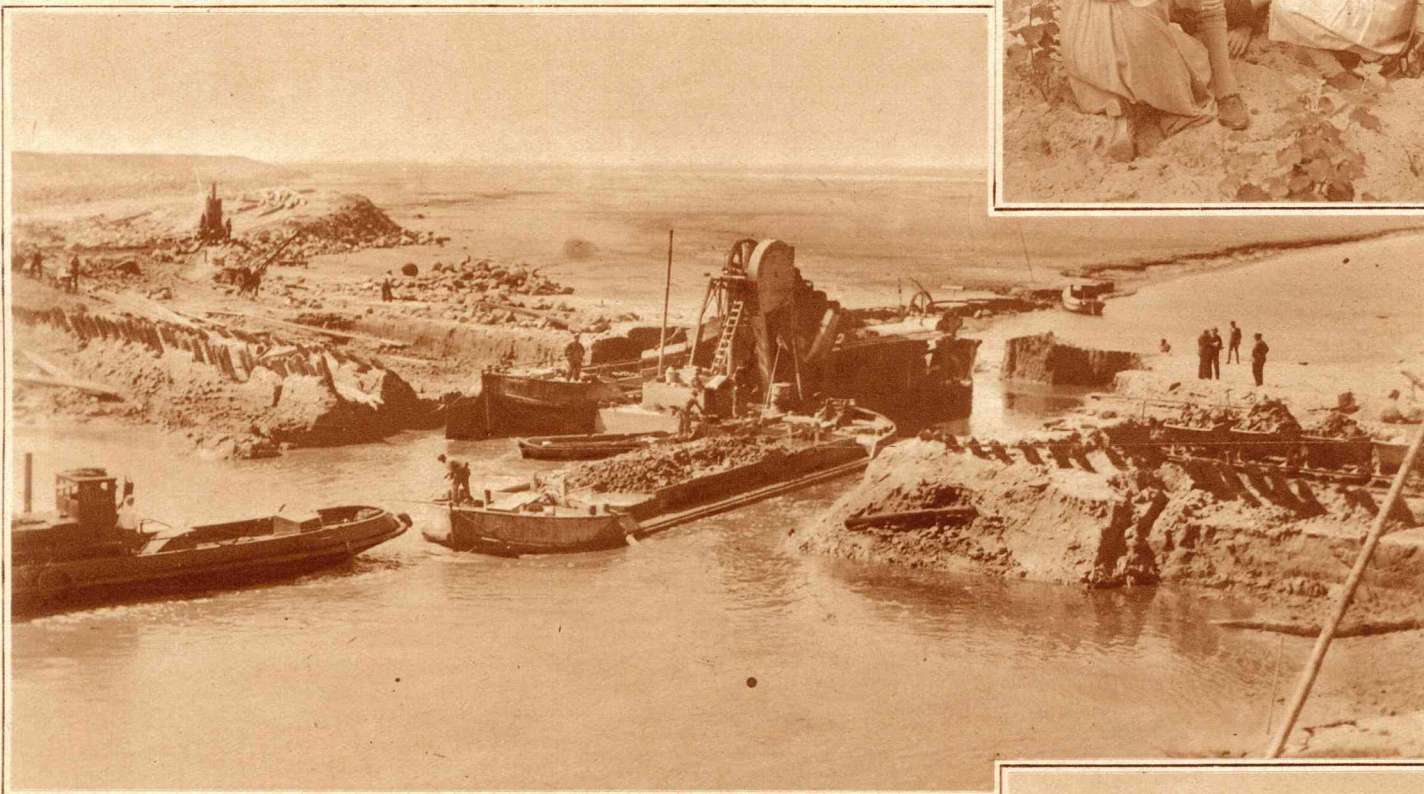
VAN HIER EN DAAR

Hulpverlening aan een zwaar gewonde.

Liefstallige hulp.

Van de Zuiderzeewerken: Dezer dagen vond het doorbaggeren plaats der resten van den bestaande Zeedijk te Medemblik, waarmede de verbinding met den Wieringermeerpolder tot stand is gebracht. Op den achtergrond de drooggevalen gronden der Wieringermeer.

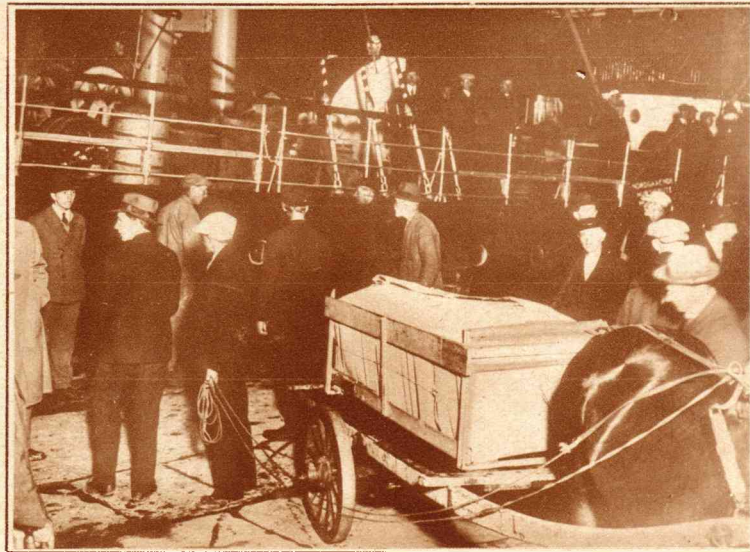
Tijdens de Landbouwfeesten te Texel hield de Texelsche Rijnreuniging een demonstratie van het carrousselrijden.

Mej. Kikkert won het nummer „Schoonste Rijpaard”.

De stoffelijke overblijfselen van de leden der Andrée-expeditie werden overgebracht naar het kust-hospitaal van Tromsø, waar het onderzoek en de conserveering van het gevonden plaats heeft.

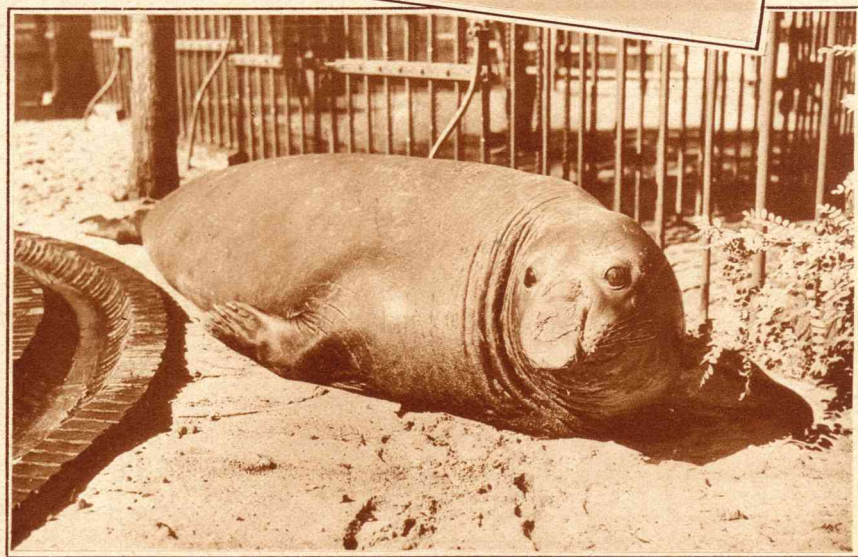
De resten van den leider der Andrée-expeditie worden te Tromsø aan wal gebracht.

Buitenlandsche Foto's

Het Amsterdamsche politiemannen-koor „Euterpe” bracht een bezoek aan de Fransche hoofdstad. Hier zien we de agenten geschaard voor het oorlogsmonument op de binnplaats van de prefectuur van politie.

DE GELUKKIGE VROUWEN VAN OCEAAN-VLIEGERS... De vrouwen van kapt. Costes en Bellonte, de beroemde Fransche vliegeniers, welke hun succesvolle vlucht over den Oceaan van Parijs naar New-York hebben volbracht, maken aanspraak op de gelukkigste vrouwen van de wereld te zijn, want ze konden met hun dappere echtgenooten door de Trans-Oceaanse-telefoon naar New-York spreken..., en hen geluk wenschen met het door hen behaalde succes. Op onze foto ziet men Mevr. Costes (links) en Mevr. Bellonte, sprekend door de telefoon met de volbrengers van de non-stopvlucht van Parijs naar New-York...

„Roland”, de zeeolifant, is de nieuwste aanwinst van den Berlijnschen Dierentuin.

Kon zichzelf niet kleeden. Moest uit bed worden geholpen. Nu voelt hij zich twintig jaar jonger.

Denkt U zich eens in. Niet zonder hulp te kunnen opstaan en geholpen te moeten worden bij het aankleeden! Een maand later was hij bedrijvig, verlost van pijn en voelde zich twintig jaar jonger.

Leest, hoe hij dit klaar speelde:

"Ik ben 69 jaar oud. Vier jaar geleden had ik een hevigen aanval van reumatiek en spit in den rug, wat zes maanden aanhield, en ik was eenigen tijd beslist niet in staat mij zelf te kleeden of zonder hulp op te staan. Nadat ik over Kruschen Salts had gelezen begon ik 's morgens direct na het opstaan een half theelepeltje Kruschen te nemen op een glas warm water gedurende ongeveer drie weken en toen begon ik te beteren. Nadien nam ik elken morgen een kleine dosis, juist zooveel als op een cent kan liggen, in mijn eersten kop thee, en na een maand voelde ik mij uitstekend. Ik heb sindsdien geen vleugje van pijn meer gehad en voel mij twintig jaar jonger. Nog houd ik mij steeds aan de kleine dosis in mijn eersten kop thee 's morgens. Ik ben dankbaar dat ik zeggen kan dat het in mijn geval schitterend heeft geholpen".

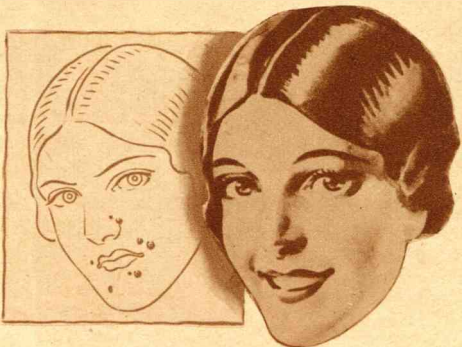
H. H.

Het is algemeen bekend, dat reumatiek en spit in den rug wordt veroorzaakt door de naaldscherpe urinezuur kristallen, die zich in de spieren en gewrichten nestelen.

Kruschen Salts rondt de scherpe kanten van die kristallen af en lost ze langzamerhand geheel op. Daarna zuivert Kruschen het lichaam van elk spoor dezer opgeloste kristallen en voorkomt, dat zij zich ooit weer vormen. Hoe? Eenvoudig door het lichaam te helpen elken dag de onverteerde spijsresten, die urinezuur veroorzaken, en andere giften, die de gezondheid ondermijnen, te verwijderen.

Kruschen Salts is verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Abonneert U op „De Stad Amsterdam”

Vetwormpjes pijnloos verdreven door Radox

Het uitdrukken van vetwormpjes helpt slechts tijdelijk. Zij komen terug, erger dan ooit. De manier om uw huid blijvend van vetwormpjes te bevrijden is door Radox te gebruiken. U doet eenvoudig een theelepel Radox in een kop heet water. Met dit mengsel wordt de aangetaste plek gedurende eenige minuten gebet. Wanneer daarna de huid met een zachten handdoek is afgedroogd, zijn de vetwormpjes verdwenen. Gebruik na deze behandeling steeds een weinig cold cream. U zult nooit meer last hebben van vetwormpjes, wanneer U altijd een beetje Radox door het waschwater doet. Want door Radox in water op te lossen komen de zuivere zuurstof en andere waardevolle bestanddeelen, die Radox bevat, vrij; de poriën worden gezuiverd en vetwormpjes kunnen niet terugkomen. Dit hebben reeds duizenden tot hun voordeel ondervonden.

„... ik gebruik Radox geregeld en zou het niet meer kunnen missen, want als ik het twee of drie maal niet gebruik heb, komen die akelige vetwormpjes weer te voorschijn,” schrijft mejuffrouw N. v. L. te Middelburg.

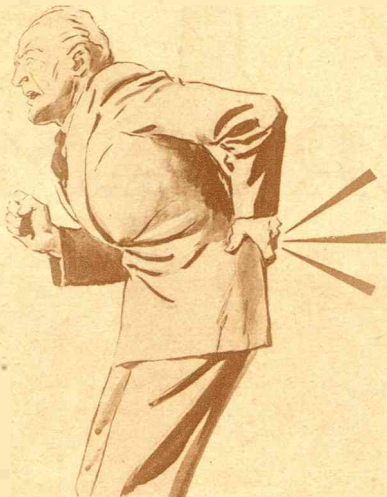
(Origineele brief ter inzage).

Rimpels worden verwijderd door een theelepel Radox door een kop gefiltreerde, zure melk te mengen en met dit mengsel de huid iederen dag te behandelen.

Radox is heerlijk geperumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

Imp. N.V. Rowntree Handelsmaatschappij, Keizersgr. 124, A'dam (C). Voor Indië verkrijgb. bij fa. J. v. Gorkom & Co., Djocja en hare filialen.

Hollandsche verpakking waarborgt echtheid

Waarom vragen ze haar altijd?

Niet alleen omdat ze zoo goed danst. Maar als ze danst, dan heeft ze er plezier in - dan straalt ze van levenslust. En niets schijnt haar te vermoeien.

Hoe komt dat? Omdat ze Wrigley's gebruikt. Ze heeft geleerd, dat met een frisschen mond, men zich ook frisch voelt. Wrigley's Kauwgom verfrist mond en verhemelte beter dan

eenige andere versnapering.

Doktoren en tandartsen bevelen „Wrigley's na elken maaltijd” aan. De spijsvertering wordt bevorderd en het gebit schoon gehouden.

Twee soorten: de P.K., een zuivere peppermunt-smaak, - de Spearmint, een pittige kruisemunt-smaak. Slechts 5 cent per pakje - toch het allerfijnste wat bestaat.

NHK-10

Stofzuigers

Factotum . . . f	59,-
Erres	72,50
Ideaal	85,-
Vampyr	98,-
Universal	110,-
Protos	115,-
Electro-Lux . . .	125,-

vanaf f 6,- p. m.

Demonstratie gratis

Geen colportage.

Oude stofzuigers worden ingeruild.

**STOK's
MAGAZIJNEN**

Wagenaarstr. 55-57-59

J. v. Galenstraat 174-6
J. M. Coenenstraat 1
Papaverweg 7-7a

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

INDIEN GIJ
WILT VERKOOPEN
DAN MOET UW
ARTIKEL BEKEND
ZIJN.

**HET MIDDEL
OM BEKEND TE
WORDEN EN TE
BLIJVEN IS
ADVERTEEREN**

Oorsuizen

en Jooftheid, ook ouderdoms-
dooftheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

3 deelige matras, pe-
luw, 2 kussens - prima
knok en linnen tijken
15 jaar garantie
F 69.-

**VAN VEEN'S
BEDDENMAGAZIJNEN**

AMSTERDAM, Hartenstr. 18-20 h d Dam,
Ceintuurbaan 354 hoek v. d. Helststraat,
Haarlemmerstraat 74-76 od Heerenmarkt

'n Dagje uit...? of kampeeren...?

Anton Hunink's Leverpastei
op de boterham - boter niet nodig.

Ook zelfs in den Zomer is

Geldersche Rookworst
met het loodje Anton Hunink

speciaal voor de boterham een ware delicatessen.

N.V. ANTON HUNINK - DEVENTER
Hofleverancier

DE STAD AMSTERDAM

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262, Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12 1/4 cent; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f 1.62 1/2; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; voor het overige buitenland: f 2.25 of f 2.50; losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. Uitkeeringen f 30.- tot f 2000.-

OPLAGE BOVEN 100.000 EX.